

ΔΑΦΝΗ

ΕΤΟΣ Α.—ΑΡΙΘΜΟΣ 14

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.—5 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1909

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΣΠΥΡΟΣ Κ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΔΩΡΟΥ 6 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ)

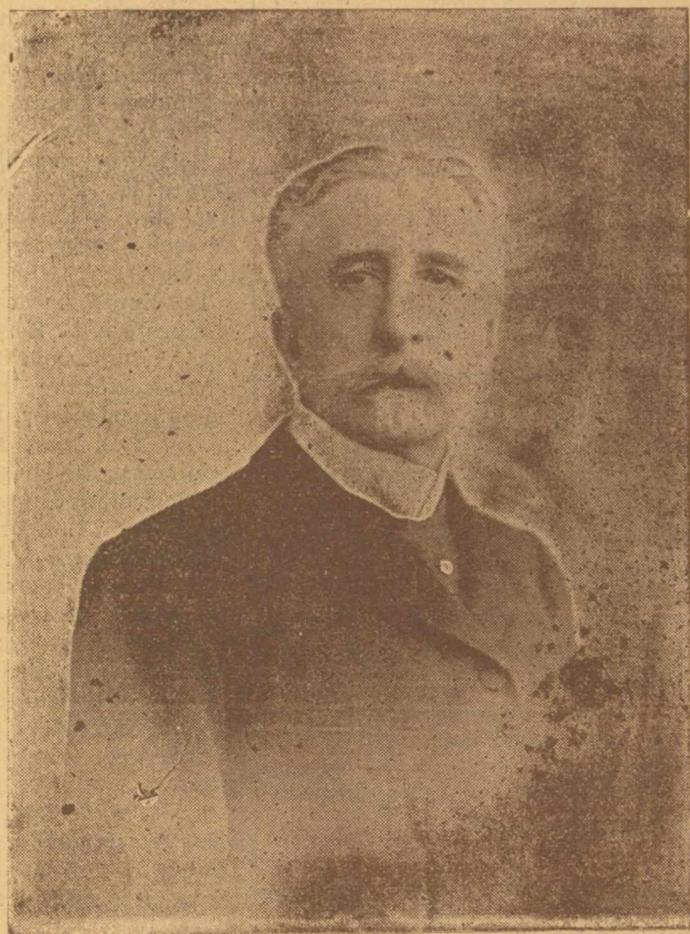
Ο Πρωθυπουργός
Κ. ΚΥΡΙΑΚΟΥΛΗΣ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗΣ

Τὰς ἡμέρας αὐτὰς ὑπεβλήθη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὴν ψῆφον τῆς Βουλῆς τὸ γνωστὸν νομοσχέδιον περὶ εὐρείας ἐκλογικῆς περιφερείας, τὸ καὶ ἄλλοτε (ἐπὶ Κυβερνήσεως Τρικούπη) ψηφισθὲν καὶ καταργηθὲν εἶτα ὑπὸ τῆς διαδόχου Κυβερνήσεως.

Εἶνε εὐτύχημα ὅτι σήμερον αὐτοὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κομμάτων κατενόησαν τὰ ἀγαθὰ τοῦ νέου συστήματος, οὕτως ὥστε τὸ νομοσχέδιον δὲν εὔρε εἰς τὴν ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσιόν του εἰμὴ μονομερεῖς μόνον ἀντιδράσεις βουλευτῶν τινῶν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ

ΟΙ ΠΡΩΤΟΣΤΑΤΗΣΑΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΨΗΦΙΣΙΝ ΤΟΥ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΥ
ΠΕΡΙ ΕΥΡΕΙΑΣ ΕΚΛΟΓΙΚΗΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Μείζονος Ἀντιπολιτεύσεως
Κ. Γ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ

“ΔΑΦΝΗ”

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΥΑΞΙΑ αιτήσις προς έγγραφην συνδρομήν των λαμβάνεται ως ύψην, εάν δεν συνοδεύεται υπό του αντίτιμου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εσωτερικού... Δρ. 5
Εσωτερικού... Φρ. 8
Αμερικής... Δολάρια 3
Ρωσίας... Ρούβλια 3

Αι συνδρομαί αρχίζουν και λήγουν οιαδήποτε εποχίην του έτους.

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

Άγγελια και Διαφημίσεις Λεπτ. 20 ο στίχος
Καταχωρ. Γραμμάτων και
Εταιριών... Λεπτά 70

Τα φιλολογικά δημοσιεύματα καταχωρίζονται δωρεάν, με την σειρά των, αν εγκαθίστανται, και επ' όσον επαρκεί ο χώρος του φύλλου.
* Η προληρωμή είναι όρος απαραίτητος.
* Τα χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.

ΕΝΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΨΥΧΗΝ ΤΙΠΟΤΕ;

Μία μικρά συζήτηση έγινε αυτὰς τὰς ἡμέρας διὰ κάποιον πράγμα διὰ τὸ ὁποῖον θὰ σηκώσῃ με περιφρόνησιν τοὺς ὄμιλους δὲν ὑπάρχοντες στρατιωτικὰ ἄσματα τὰ ὁποῖα νὰ ὑψώσῃ καὶ νὰ διδάσκῃ καὶ νὰ ἐνθουσιάζῃ τὸν στρατιώτην, εἰς τὴν πορείαν, εἰς τὴν μάχην καὶ εἰς τὴν ὥραν τοῦ γλεντιοῦ καὶ τῆς ἀναπαύσεως.

Ἐννοεῖται, ὅτι ὅταν δύο γράφοντες συναντηθῶν εἰς ἓνα θέμα θὰ εὐρεθῶν ἀμέσως καὶ ἄλλοι νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Καὶ πραγματικῶς εἰς τὸν χορὸν τὸν ὁποῖον ἀνοίξαιεν ὁ Δημ. Ἀναστασόπουλος πρῶτος κ' ἐγὼ δεύτερος, ἤλθαν ἔπειτα καὶ ἄλλοι. Τὴν στιγμήν ποὺ γράφω ἡ συζήτηση ἐξακολουθεῖ. Ἀλλὰ ἐξακολουθοῦν καὶ οἱ σοβαροὶ καὶ πρακτικοὶ ἄνθρωποι νὰ σηκώνουν τοὺς ὄμιλους ἀπορροήσας διὰ τὴν συζήτησιν περὶ φιλολογίαν.

Εἶπα καὶ ἄλλοτε, ὅτι εἴμεθα μερικοὶ ἀδιδόκωτοι ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι, ὁ κόσμος νὰ χαλὰ γύρω μας, ἐξακολουθοῦμεν νὰ καταγινώμεθα εἰς αὐτὰ τὰ διάφορα φιλολογήματα, καρυκεύματα τῆς ζωῆς, ἓνα εἶδος μουσταρδάς γιὰ τὴν ὄρεξιν.

Καὶ ἐνῶ μᾶς περιανθλώνει ἀπὸ παντοῦ ἡ περιφρόνησις καὶ ὁ οἶκος γιὰ τὰς ἰδέας μας, τὸ μόνον ποῦ κάπως μᾶς παραγορεῖ, εἶναι ὅτι αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὴν μουσταρδάν δὲν τὴν περιφροῦν τὸσον ἄλλοι, καὶ ὅτι μεγάλοι καὶ δυνατοὶ τύποι, καὶ κράτη ἀπέναντί, με τὴν ἴδιαν προσοχὴν ποὺ μελετοῦν ἓνα σχέδιον τεραστίου «Νητήριον» με τὴν ἴδιαν προσοχὴν ἐξετάζουν καὶ διαλέγουν ἓνα βιβλίον στρατιωτικῶν τραγουδιῶν ποὺ θὰ δώσουν εἰς τοὺς κληρωτοὺς τῆς ἐφετεινῆς ἀπογραφῆς.

Αὐτοὶ ὅμως εἶνε ἄνθρωποι ἀνόητοι εἶνε ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους συλλήβδην καὶ ἄσφρα οἱ πατέρες μας ὀνόμαζαν Σκυλόφραγκους. Ἡμεῖς οἱ ἔξυνοι, οἱ πρακτικοί, οἱ περιουσιοὶ καὶ οἱ προνομιοῦχοι δὲν εἴμεθα κοινοὶ νὰ σκεπτόμεθα τέτοια μικροπράγματα. Οὔτε βέβαια διὰ μεγάλα δὲν σκεπτόμεθα. Ἀλλὰ τουλάχιστον κανεὶς μᾶς δὲν ἐξευτελίζεται εἰς τὰ μικρά.

Καὶ εἰς τὸ μεταξὺ ὅσον βλέπω τὸν στρατιώτην ὑπερόπτην τοῦ συγγενοῦ μου λογαίου, τὸν ὁποῖον μοῦ στέλλει κάποτε στὸ σπίτι, συλλογίζομαι τί ὑπέροχον σχολεῖον θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ κάμωμεν τὸν στρατῶνα καὶ πῶς διὰ μόνον αὐτοῦ θὰ ἐφθάνομεν νὰ ἐκπολιτίσωμεν ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

Ἐνα πρῶτ' μοῦ ἐστάλη φρέσκος φρέσκος νεοσύλλητος ὁ Ρουμελιώτης αὐτός, βουνι-

σιος, φυσικός, ἄξιος, περιτρώμος τοῦ εἶπα τρεῖς φορές ὅτι ἤθελα νὰ τοῦ εἶπω καὶ μόνον τὴν τετάρτην ἡμέραν κάπως νὰ ἐννοεῖ. Ὅλιγον καὶ ὄλιγον τὸν εἶδα νὰ ξυπᾷ, ν' ἀνοίγῃ τὰ μάτια του, νὰ εἰσέρχεται εἰς τὴν ζωὴν με ὅλα του τὰ εἰζωνικά τσαρούχια.

Σήμερον εἶνε τετραπέρατος, πολιτικῆς, πάνσοφος, ἔτοιμος νὰ ἐξηγήσῃ εἰς πέντε λεπτά τῆς ὥρας τί σκοπὸν εἶχεν ἡ συνάντησις τοῦ Ρακονίτη. Αὐτὰ ἔγιναν μόνον τῶν, χωρὶς καμμίαν βοήθειαν, μόνον με τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀτμοσφαιρῆς τοῦ στρατῶνος.

Καὶ φαντάζομαι τί θὰ ἐγένετο ἂν μαζῇ με τὰ σοβαρὰ καὶ τὰ μεγάλα, ἐσπεκτόμεθα ὄλιγον καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ στρατιώτου. Ἀλλὰ διατὶ τάχα νὰ κάμωμε τὴν προτίμησιν αὐτὴν διὰ τὸν στρατιώτην ἀφοῦ δὲν ἐφροντισάμεν ποτὲ διὰ τὴν ψυχὴν τοῦ πολίτου;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΠΕΜΠΤΗ ΣΕ ΠΕΜΠΤΗ

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.—Προχθὲς συνεκροτήθη εἰς τὸν Βόλον θορυβῶδες συλλαλητήριον κατὰ τῆς νέας διαρρυθμίσεως τῆς φορολογίας τοῦ εἰλαίου. Ἀποτέλεσμα τοῦ συλλαλητήριου αὐτοῦ ἦτο ν' ἀποσυρθῆ τὸ σχετικὸν νομοσχέδιον.

Εἰς τὴν ἐνστάθια αἰθούσῃ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας ἐκηρύχθη τὴν παρ. Κυριακὴν ἡ ἑναρξίς τοῦ Ἀ' Πανελληνίου Συνεδρίου Γεωργίας, Βιομηχανίας καὶ Ἐμπορίου.

Τοῦ Συνεδρίου τούτου ἐξελέγησαν Πρόεδρος μὲν ὁ κ. Γ. Ζωγράφος, πρόψην ὑπουργός, Ἀντιπρόεδρος δὲ οἱ κ. κ. Ι. Πολίτης, ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἐμπορίου Ἐπιμελητηρίου Κωνσταντινῶν, Π. Βοκοτόπουλος τῆς Σύρου, Σταμπλόδος Πατρῶν, Ν. Χριστοδουλόπουλος Αἰγίου, Ἀποστολίδης Βόλου, Β. Βασιλειάδης Πειραιῶς, Τριανταφυλλίδης Ἀθηνῶν καὶ Ι. Κυριακὸς Καλαμῶν.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.—Ἀγγέλλεται ὅτι ἡ Τουρκία ἀπεφάσισε, ὀριστικῶς πλέον, νὰ καταρτίσῃ στόλον, συνεννοουμένη μετὰ τὸν ἐργαστασίον Ἀμστρῆκ δια τὴν κατασκευὴν πλοίων ἀξίας 18,000,000 λιρῶν.

* Τηλεγραφεῖται ἐκ Παρισίου ὅτι ἡ περιφημοῦς «τραγικὴ γῆρα» Στάινελ ἠθωώθη πάσης ἐνοχίας καὶ συνεχότης διὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ συζύγου καὶ τῆς μητρὸς τῆς.

* Νέα πάλιν μεταβολὴ εἰς τὸ προσεχὲς (κατὰ τὴν ἀνοιξίν) ταξιδίον τοῦ Κάιζερ. Τὴν φορὰν αὐτὴν λέγεται ὅτι θὰ ἐπισκεφθῆ καὶ τὴν Κέρκυραν μετὰ τὴν Παλαιστίνην.

Τ.

ΙΤΙΑ

Ποῦ στὰσεις τῆ δροσουλᾶ σου Ἰσὶά μου λυπημένη;
Ποῦ ἡ σκία σου ἡ πένθημη ἀπλώνεται γλυκὰ;
Κι' εἰς τὸ μαῦρον φέρετρο στὸ κοιμητήρι μταίνει
Τι λέν' ὅσο λάμπο το βαθὺ τὰ κλώγια σου γυρτά;
Ἰσκιότης δὲ Ἰφίλιαν

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ Ζήτημα

Ἐνεκινήθη κατ' αὐτὰς ἐν τῷ Τύπῳ τὸ ζήτημα τῆς ἀνεγέρσεως Ἑθνικῆς Πανακοθήκης ἐν Ἀθήναις, ἥτις θὰ στεγάσῃ ὅλα τὰ σημερινὰ διασκορπισμένα ἔργα τῶν ζωγράφων μας. Διὰ τὴν ἀκρίβειαν, Πανακοθήκη μέχρι τοῦδε διήρξῃ μὲν, ἀλλ' ὡς ἀπελειχθῇ μόνον εἰς τὰς μισοδοτικὰς καταστάσεις τοῦ Κεντρικοῦ Ταμεῖου τὸ ὅποτον ἐπιλήρως σεβαστὸν ποσὸν διὰ διευθυντὰς ὑπαλλήλους κλπ. γιὰ πράγματα τὸ ὅποτον... δὲν διήρξῃ.

Σήμερον λοιπὸν πρόκειται νὰ ἐγερθῇ πραγματικῶς πλέον κτίριον, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς Ἑθνικὴ Πανακοθήκη. Καὶ εἰς ἔδω τὸ πρᾶγμα ἔχει καλῶς. Ἀλλὰ—βλέπετε ὑπάρχει κ' ἐδῶ ἄλλὰ—μαντεύεται, γιὰ τὸ ἔνομα τοῦ Ἰγτίτου, ποῦ πρόκειται νὰ ἀνεγερθῆ τὸ κτίριον αὐτό, ἓνα κόρημα τῆς πόλεως τέλος πάντων καὶ εἰς τὸ ὅποτον θὰ διακρινθῶσιν ἀρκεταὶ χιλιάδες δραχμῶν; Ὁρισμένως ἀδύνατον. Ἄκοῦστα. Ποῖς δὲν ξερᾷ τὸν ὅτιον τὸν Πολυτεχνεῖο χωρὶς, ἐντὸς τοῦ περιβόλου, τὸν καταστόλιον ἀπὸ παντὸς εἴδους προϊόντα καὶ ὅποιος δὲν ἔχει οὔτε μισὸ μέτρο ἄρα;

Ἐκεῖ λοιπὸν πρόκειται νὰ κτισθῆ ἓνα οἰκοδόμημα, τὸ ὅποτον μέλλει νὰ περιελθῇ τόσα σπουδαία ἔργα καὶ τὸ ὅποτον ἐπωδήσῃ νομίζομεν ὅτι θὰ τὸ ἐπισκέπτονται ἄνθρωποι γιὰ νὰ τὸ θαυμάσουν. Ἡ, ὑποτίθεται ὅτι ἡ Πανακοθήκη θὰ κτισθῆ γιὰ ἔσοδος εἰσέρχονται στὸ Πολυτεχνεῖο μόνον, καὶ θὰ εἶναι ἀπηγορευμένον μέρος διὰ τὸν ἄλλον κόσμον ποῦ οὔτε θὰ ξερῇ κἀν ἂν βρισκᾷται τέτοιο κτίριον ἐκεῖ;

Εὐτυχῶς ἐσβέθησαν μερικοὶ με κάποιον γούστο καλλιτεχνικὸν οἱ ὅποιοι ἐφεφράδισαν ἀπροκαλιπτῶς κατὰ τῆς εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνον ἀνεγέρσεως τῆς Ἑθνικῆς μας Πανακοθήκης. Δυστυχῶς τὸ κακὸν εἶναι ὅτι ὅλοι οἱ δοκοὶ κατηγόρησαν, καὶ δικαίως, τὸν τόπον ἐκεῖνον, δὲν ἐσβέθησαν οὐδὲν ἄλλο πλὴν ἄλλο νὰ ἐκλέξουν ἄντ' αὐτοῦ. Ἐρρίφθησαν ἓνα σῶρον γνῶμαι, αἱ πλείστα ἀντίθετοι. Συμφωνοῦν νὰ μὴ κτισθῆ στὸν περιβόλον τοῦ Πολυτεχνεῖου ἀλλὰ ποῦ νὰ γίνῃ... τίποτα.

Ἐσκέφθημεν λοιπὸν ὅτι ἡ «Δάφνη» ἤδυνάτο νὰ θέσῃ σὲ ὅλους τοὺς ἀναγνώστας τῆς τῆς ζήτημα αὐτοῦ καὶ νὰ τοὺς παρακαλῇ ν' ἀπαντήσουν. Δὲν εἶναι ἀπίθανον νὰ προκύψῃ καμμιά καλὴ ἰδέα καὶ νὰ ἐφαρμοσθῇ.

Δοκίμην κ. κ. ἀναγνώσται ἐρωτᾷσθε: Ποῦ νομίζετε ὅτι πρέπει ν' ἀνεγερθῆ ἡ Ἑθνικὴ μας Πανακοθήκη;

Ἀπαντήσατε μέχρι τῆς 20ῆς Νοεμβρίου. Θὰ δημοσιεύσωμεν τὰς καλλιτέρας ἀπαντήσεις εἰς τὴν «Δάφνην» καὶ θὰ παραθέσωμεν καὶ μερικὰς γνώμας εἰδικῶν, (ζωγράφων, γλυπτῶν κλπ.) διὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην.

Ἐμπρὸς λοιπὸν ὅσοι ἔχετε τὴν γνώμη σας διὰ τὸ καλλιτεχνικὸν αὐτὸ ζήτημα: διατυπώσατέ τὴν.

EDGAR POE

ΟΝΕΙΡΟ ΜΕΣΑ Σ' ΟΝΕΙΡΟ

Τὸ ὑπερόν μου φίλημα στὸ μέτωπό σου πάρε,
Καὶ ἀπρόξέ μου, ἀγάπη μου, δὴν ἴδω καὶ ποῦ πῶ;
Ἀλλ' ἔπειτα λὲς ὅαν ὄνειρο πῶς διάβησιν ἡ ζωὴ μου
Χωρὶς κανένα ἀτέλειον καὶ ἔξωκαρον οἶκο. Μ'
ἂν ἡ εἰλαία πέταε ὁ μὲρα ἡ οὐ νύχτα,
Καὶ τὴν ὀκείαν σου βουτῆς Ἀνοτιχίως μεγάλο,
Σοῦ φαίνεται πῶς ἔχασα τὸ παιδὶ λίγο, καλὴ μου,
Ἀφοῦ ἡ ζωὴ ναι ὄνειρο, κρυμμένο μέσα σ' ἄλλο;

Στέκομαι σ' ἄγρια ἀκρογιαλιά! ποῦ δένει τὴν τὸ
Κι' ἄμμιος χρονοὺς σὲ χεργία μου σφιχτὰ σφιχτὰ
Τί λίγοι! Καὶ πῶς φρέγγουνε ἀπ' τὰ κλεισιὰ μου χέρ-
για

Ἐνῶ ἐγὼ σὲ δάκρυα ὀλόκληρα ξεσπᾶω...
Θεέ μου! Ἐν' ἄδύνατο νὰ σοῦ ὀνομα εἶνα
Ἀπὸ τὸ κῆμα ποῦ κινᾷ με ὄνειρον μεγάλο;
Ἐν' ὅλα ὅσα βλέπομε σ' αὐτὸν ἔδω τὸν κόσμον
Ἐνα ὄνειρο ἀτέλειον κρυμμένο μέσα σ' ἄλλο;
Ὀυράνης

ΣΠΥΡΟΥ ΤΡΙΚΟΥΠΗ — ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΖΗΝΩΝΟΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΣΕ ΤΡΙΑ ΜΕΡΗ

ΛΕΥΚΗ.—Μήπως ξέρω κ' ἐγὼ; κατὰ τὰ γράμματά τῆς ἔπρεπε νάταν ἀπὸ προχθὲς ἔδω, κατὰ τὰς ἐννευ γιὰ νὰ μὴν ἔρθῃ. Ὁπωδήσῃτε ὁμως ἂν δὲν ἦρθε προχθὲς μορεῖ νὰ ἔρθῃ σήμερα, μορεῖ νάρθῃ ἄσφρα καὶ γι' αὐτὸ εἶναι ποῦ βιάζομαι νὰ τελειώσω τὴν εἰκόνα, γιὰτὶ ξέρω πῶς ὅσον καιρὸ μένει ἔδω δὲν θὰ μπόρῃσῃ νὰ ἐργασθῶ. Ἐλα λοιπὸν μαμὰ νὰ τραβήξω λίγες πινελιές, βάζα καὶ ἄσφρα μὲ νὰ τραβήξω λίγες πινελιές.

Κα PENOY.—Καλὰ ἄς γύνει καὶ τοῦτῃ τῆ φορὰ τὸ χατίρι σου' στὸ λέω ὅμως; μὰ ποῦ θ' ἄρθῃ ἡ Λούση θὰ τὴ βάλλω νὰ στὰ κλειδώσῃ ὅλα καὶ πινέλα καὶ χρώματα καὶ νὰ σοῦ ξαναδώσῃ τὸ κλειδί μόνον τὴν ἡμέρα ποῦ θὰ φύγῃ.

ΛΕΥΚΗ.—Ἄς εἶνε δέχομαι (ποποθεῖ τὴν εἰκόνα στὸν τριπόδα κ' ἀρχίζει νὰ ζωγραφίζει, ἐνῶ ἡ Κ. Ρένου τακτοποιεῖ τὰ ἄσφρα). Γιὰ λίγο σιωπῆ).

Κα PENOY.—Μὰ δὲ μὴν λέξ τὸ πρόσωπο εἴν' αὐτὸ ποῦ ζωγραφίζεις;

ΛΕΥΚΗ.—Ὁ Ροβέρτος Οὐάριγκ.

Κα PENOY.—Ὁ Ροβέρτος Οὐάριγκ; ποῖς εἶν' αὐτός;

ΛΕΥΚΗ.—Δὲν θυμάσαι ἐκεῖνο τὸ βιβλίον ποῦ σοῦ διάβαζα τὸν περασμένον μῆνα;

Κα PENOY.—Ναί, παιδί μου, θυμάμαι δὲν μπορῶ ὅμως νὰ καταλάβω τὴν σέση μορεῖ...

ΛΕΥΚΗ.—Τώρα θὰ καταλάβῃς. Ὅσες φορές διαβάξω ἓνα μυθιστόρημα γυρῶ πάντα νὰ βρῶ στὴ ζωὴ πρόσωπα ποῦ νὰ μοιάζωσιν ἡ ποῦ νὰ μοῦ φαίνεται πῶς μοιάζωσιν με τὸν ἥρωα τοῦ βιβλίου. Ἐννοεῖς πῶς λίγες φορές τὸ κατορθώσω. Ἐν τούτοις αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τὸν παράξενον αὐτὸν πόθο νὰ με κερυεῖν σὲ κάθε καινούργιο βιβλίον ποῦ θ' ἀνοίξῃ. Ὁ ἴδιος αὐτὸς πόθος ἐξωντάνεψε μέσα μου δυνατώτερος καὶ ζωρηότερος ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ὅταν ἐδιάβαζα τὴν Σουλαμίτιδα. Ἀ μαμὰ, δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῆς τί ἐντύπωσι μοῖκανε. Αὐτὴ τῆ φορὰ ὅμως οὔτε ἐλαβὰ τὸν κόπο νὰ γράξω τραγῶμα μου γιὰ νὰ βρῶ ἓνα Οὐάριγκ. Ἡμῶν βέβαιος, πῶς εἶναι τέτοιο πλάσμα δὲν μποροῦσιν νὰ βρεθῇ στὸν κόσμο μου. Γι' αὐτὸ ἀφοῦ δὲν ἐκλείσα μέσα στὴ φαντασίᾳ μου ὅπως τὸν ἤθελα προσπαθῶ τώρα νὰ τὸν ζωντανέω με τὴν τέχνην μου καὶ νὰ τὸν κρατήσω γιὰ πάντα. Ἀ μαμὰ, τὸ λέω καθαρά μόνον ἓνα τέτοιον ἄντρα μοροῦσα νὰ ἀγαπήσῃ ἐγὼ.

Κα PENOY.—(κῆπος ἀσπιδῆ). Σοῦ παραφούσκωσαν βλέπω τὸ μυαλό σου τὰ βιβλία: πρέπει νὰ τὰ κλείσῃς κ' αὐτὰ γιὰ λίγο καιρὸ!

Σ Κ Η Ν Η Δ'

(Μταίνει ἡ Μάρθα μὲνα γραμματᾶν σὴν Λευκῆ).

ΜΑΡΘΑ.—Τῶφρεσ τὴν ὁ ταχυδρόμος γιὰ σᾶς. (Φεύγει. Ἡ Λευκὴ διαβάζει τὸ γράμμα).

Κα PENOY.—Ποῖς σοῦ γράφει;

ΛΕΥΚΗ.—Εἶνε τῆς Λούσης.

Κα PENOY.—Τί σοῦ λέει; μήπως μετάνοιωσε, δὲ θάρθῃ;

ΛΕΥΚΗ.—Ὅχι τὸ γράμμα εἶνε χθεσινὸ' μοῦ γράφει πῶς δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ προχθὲς γιὰτὶ τῆς ἔτυχῃ κατὰ ἔκτακτο—αὐτὸ μάλιστα τῶχει ἀπογαμμισμένο. Σὰν τί νὰ ἐνοηῖ μ' αὐτό;

Κα PENOY.—Ποῖς ἔξερει; λοιπὸν;

ΛΕΥΚΗ.—Γι' αὐτὸ ἀνέβαλε γιὰ χθὲς τὸ ἀπόγευμα τὴν ἀναχώρησιν τῆς καὶ λίγη ὥρα πρὶν μπῆ στὸ βατὸν ἔξερει ποῦ ταχυδρομείο τὸ γράμμα—γιὰτὶ ἔξερει λὲς πῶς ἡ ταχυδρομικὴ ἄμαξα ἔρχεται λίγο νωρίτερα κ' εἶται ἴδιον ἀπροεδοπιθημένο.

Κα PENOY.—Ὅστε ὅπου κ' ἂν εἶνε φτάνει ΛΕΥΚΗ.—Βέβαια.

Κα PENOY.—Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς, πάει κ' αὐτὴ ἡ ἀνησυχία ποῦ εἶχα, δὲν ἔξερει πόσο ἤθελα αὐτὸ τὸν ἔρχομό τῆς.

ΛΕΥΚΗ.—Κ' ἐγὼ τὸν ἤθελα περισσότερο ἀπὸ σᾶς τὴν εἶχα ποῦ ἐπιθυμῆσαι τῆς ἀξίζει ὅσο κ' ἂν τὴν ἀγαπᾷ. Ἄν καὶ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς μῆνες σχεδὸν δὲν μὴν ἔπρεπε νὰ εἶνε ὅσο καλῆ, ἔξερει πῶς θ' ἀπεφάσισε νὰ με θυμηθῇ. Ἄς εἶνε ὅμως ὅλα τῆς τὰ συγχωρῶ εἶνε τόσο καλῆ.

Κα PENOY.—Ἀλλ' ἔπειτα! Τί ἀγαθὸ κορίτσι, καὶ τί εὐθύμη! Πάντα με τὸ γέλιο στὸ στόμα!

Κα PENOY.—Δὲ βαρύνεσαι ποῦ θάλλαξεν ἡ Λούση.—Εἶδες ὅμως τόσο ὄμορφον κορίτσι καὶ με τὴν προίκα νὰ μὴ παντρευθῇ ἄκομα.

ΛΕΥΚΗ.—Γιὰτὶ νὰ παντρευθῇ; δὲν τὴν πῆραν δὰ καὶ τὰ χροῖνα.

Κα PENOY.—Δὲν εἶνε ὅμως καὶ μικρὸ κορίτσι περὶ ἡ Λούση; εἶνε δύο χρόνια μεγαλύτερῃ σου ἢ δὲν τὸ ξέρεις;

ΛΕΥΚΗ.—Ἐ! καὶ μ' αὐτὸ τί; μὰ ὅλες ἡ μητέρες ἡ ἴδιες εἶστε: πρέπει καλὰ καὶ σώνει νὰ δῆτε τὰ κορίτσια σας σκληρωμένα γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ, δὲν μπορεῖτε νὰ νοήσετε τὴν εὐτυχία ἔξω ἀπὸ τὸ γάμο. Σὰ νὰ σὲ κάθῃ ἄνθὸ τῆς λεμονιάς κρυβῆται κ' ἀπὸ μὰ χαρὰ καὶ περμένετε πῶς καὶ πῶς τὴν ὥρα ποῦ θὰ φορέσομε τὸ στεφανίον τοῦ γάμου γιὰ νὰ ξεπεταχτοῦν ὅλες καὶ νὰ μᾶς πλημμυρίσουν.

Κα PENOY.—Ἐ παιδί μου! ὅσο καὶ νάσαι μὰ μὴν κλείει πάντα περὶ τὴν ἡμέραν τὰ μάτια τῆς ὅταν ἔξερει πῶς ἔχει κάπου νάφρησῃ τὸ παιδί τῆς. (ομορμίζει τὰ μάτια τῆς).

ΛΕΥΚΗ.—Γιὰ μὴν τὸ λέτ' αὐτό; Μὰ μαμὰ, μαμὰ θὰ σᾶς μαλώσω. Τί ἰδέες εἶν' αὐτὲς ποῦ σᾶς ἤσαν τώρα στὸ κεφάλι; μὰ πέστε μου μαμὰ νὰ σᾶς χαρῶν, χωρὶς λῆπθῃ σὲ τέτοια ἀνοησιάνη μέρη, πλημμυρισμένη ἀπὸ ἥλιο, ἀπὸ κελιάσματα πουλῶν, ἀπὸ λουλούδια; Ἐλάτε, ἡσυχάστε μαμὰ μὰ δὲ σᾶς φτάνει ποῦ εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη κοντά σας; μὰ δὲ βλέπετε; κοντινότερα νὰ μοῦ χαλάσετε καὶ μὴν τὴν ὄρεξιν καὶ γιὰ συλλογισθῆτε μὴν στιγμήν ἂν ἔρθῃ ἔξωρα ἡ Λούση! τί ὄραία ὑποδοχὴ θὰ τῆς κάνουμε κ' οἱ δύο με δακρυσμένα μάτια καὶ κατουρισμένα μούτρα. Ἐλάτε χαμογελάστε νὰ σᾶς δῶ, χαμογελάστε γρήγορα γιὰτὶ ἄλλοιως θὰ πῆ πῶς ἐπαύσατε περὶ νὰ μ' ἀγαπάτε. (τῆς ομορμίζει τὰ μάτια καὶ τῆς χαϊδεύει τὰ μαλλιά).

Μὰ εἶδατε τί κάνετε μαμὰ. Ἐμελαγχολήσατε σέις, ἐλυτήσατε καὶ μὴν καὶ τὸ χειρότερο μ' ἐκάνετε νὰ χάσω τὴν ὥρα εἶσι ἐνῶ ἔξερετε πόσο βιάζομαι νὰ τελειώσω τὴν εἰκόνα. (τῆς δίνει ἓνα βιβλίον με εἰκόνας). Νὰ ζητᾷτε αὐτὲς τὲς χειρογραφεῖς νὰ περάσῃ λίγη ἡ ὥρα σας. (προχωρεῖ καὶ ξαναρχίζει τὰ ζωγραφίζῃ).

Μὰ εἶδατε τί κάνετε μαμὰ. Ἐμελαγχολήσατε σέις, ἐλυτήσατε καὶ μὴν καὶ τὸ χειρότερο μ' ἐκάνετε νὰ χάσω τὴν ὥρα εἶσι ἐνῶ ἔξερετε πόσο βιάζομαι νὰ τελειώσω τὴν εἰκόνα. (τῆς δίνει ἓνα βιβλίον με εἰκόνας). Νὰ ζητᾷτε αὐτὲς τὲς χειρογραφεῖς νὰ περάσῃ λίγη ἡ ὥρα σας. (προχωρεῖ καὶ ξαναρχίζει τὰ ζωγραφίζῃ).

ΛΕΥΚΗ (στὸν ἑαυτὸν τῆς).—Κατὶ ἀνεξήγητο μοῦ συμβαίνει, μ' αὐτὴ τὴν εἰκόνα ζωγραφίζω τὸν Οὐάριγκ, ὅπως τὸν ἔπλασα στὴ φαντασία μου σὺν ὁμοίωσιν με τὴν ἐντύπωσιν ποῦ μ' ἀφῆσε τὸ βιβλίον. Καὶ ὅμως φαίνεται τώρα πῶς τὴν εἰκόνα αὐτὴ ποῦ προσπαθῶ νὰ γράψω με τὸ δέσο ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ πανί, δὲν τὴν ἔχω στὸ νοῦ μου μόνον ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ διάβαζα ἐκεῖνο τὸ βιβλίον. Μοῦ φαίνεται πῶς αὐτ

Η "ΔΑΦΝΗ"

Εκτός πλῆθους ἄλλων ποιημάτων καὶ πεζῶν λογοτεχνι- μάτων ἐδημοσίευσεν μέχρι τοῦδε καὶ τὰ ἑξῆς :

- ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ : « Ἐρωσ Ἐσταυρωμένος », « Στέλλα Βιολάντη ».
ΚΩΝΣΤ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ : Ποιήματα.
ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ : Ποιήματα καὶ Πεζά.
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ : Χρονογραφήματα.
ΚΩΣΤΑ ΟΥΡΑΝΗ : Ποιήματα.
ΣΠΥΡΟΥ ΤΡΙΚΟΥΠΗ : « Ροδόφυλλα ἢ Ἀγκάθια » (Μονόπρακτο δράμα).
ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΖΗΝΩΝΟΣ : « Ἱστορία ἐνὸς Ἐρωτος ».
MARCEL PRÉVOST : « Γυναικεῖα Γράμματα » (Μετάφρασις Τ).
ANDRÉ RIVOIRE : « Μία Βοσκοπούλ' ἀγάπησε... » (Μετάφρασις Α. Μακκᾶ)

ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΖΩΗ

ΠΕΤΑΧΤΑ

Σήμερα οἱ προσφέρουμεν, γὰρ τὸ περίεργον τοῦ πρῶτου βιβλίου...
— Τὴν περιεργὴν αὐτὴν κριτικὴν βαθμολογίαν, μόλις ἐδημοσίωθη, ὑπέστη διὰ τὴν ἐσκάρωσιν κανεὶς δραματικὸς συγγραφεὺς.
— Ἐπειτα δημοσίωσεν ὅτι τὴν συνέταξε ὁ κ. Γ. Α. Νικολόπουλος, ἀξιωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ.
— Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ περιεργὴ αὐτὴ βαθμολογία :
— Ἀθήναον : « Μεγάλῃ Ἰδέᾳ » τοῦ Βώκου καλῶς, « Μαγεμένος βοσκὸς » τοῦ Περσιάνου σχεδὸν καλῶς, « Ἀρετοῦσα » τοῦ Δημητρακοπούλου σχεδὸν καλῶς, « Μαρία ἢ Καπατανόπουλα » τοῦ Ἀμυράζου καλῶς καὶ « Καλλιρρόη » τοῦ Καραβία λίαν καλῶς.
— Βαρσιτέ : « Τὸ σφύρι » τῆς Εἰρήνης Ἀθηναίας σχεδὸν καλῶς, « Ραχὴλ » τοῦ Ξενοπούλου καλῶς, « Χαλασμένο σπῆι » τοῦ Μελά καλῶς, « 97 » τοῦ Ἀσπρέα μέτρων, « Βύρων » τοῦ Ποταμιάνου μετρίω- ταν, « Συνελλόματα » τοῦ Ποριώτη μετρίω- ταν, « Ἀλοῦσθες » τοῦ Ταγκόπουλου σχεδὸν καλῶς καὶ « Ὁσέπορτα » τοῦ Ίλιου καλῶς.
— Νέα Σκηνή : « Ἄλλος Κόσμος » τοῦ Νικολό- πουλου καλῶς, « Μελάχρα » τοῦ Χόρν λίαν καλῶς, « Ὅταν πασὴ τὰ δρομά του » τοῦ Νιρβάνου καλῶς, « Πλεκτροθεραπεία » τοῦ Α. Μουρουδῆ καλῶς, « Κοντροβιθούλια » τοῦ Χρηστομάου καλῶς, « Τὰ χαμνίκα » τοῦ Δελιχακατερίνου καλῶς, « Στέλλα Βιολ- λάτη » τοῦ Ξενοπούλου σχεδὸν καλῶς, « Παναθήναεα » καλῶς, « Κινηματογράφος » τοῦ Δημητρακοπούλου καλῶς, « Ἐθνομος χήρος » τοῦ Μωραϊτίνου σχεδὸν καλῶς.
— Πανελλήνιον : « Σατανᾶδες » τοῦ Ἀσπρέα καλῶς, « Σκαίτιν-ρίγγ » τοῦ Μωραϊτίνου καλῶς, « Σὺλλογος Ἀγάμων » τοῦ Κυριακοῦ καλῶς καὶ Ἐμπρός μάρς » Σταθόπουλου καλῶς.
— Σύνταγμα : « Σία κ' ἄραμε » καλῶς.
— Δημοτικόν : « Τὰ μάτια τοῦ πατοῦ » τοῦ Βουλοδήμου καὶ « Ἀντιπαθηρὴν » τοῦ Λάσκαρη καὶ Γιω- νουκάκη σχεδὸν καλῶς.

Στὸ « Πανελλήνιον » ἄρχισεν τὰς παραστάσεις τοῦ θεάου Οἰκονόμου.
— Θὰ παίξῃ πολλὰ φιλολογικὰ ἔργα.
— Σὲ λίγες μέρας ἀρχίξουσιν πάλιν σὺν πέρσιον αἱ διαλέξεις τοῦ « Παρασσοῦ ».
— Ἡ πρώτη θὰ εἴναι τοῦ κ. Μπαμπη Ἀννίου. Φῶτος

ΟΛΥΜΠΙΑ ΑΡΡΑ ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΑ

Ὅταν τῶν φῶτων κορασιὸς ὁ Ρίγας λούζει στίς ἀμροθάλασσας τὴν δελτινὴν πορφύρα κ' ἀχνόθαμον δωρεὴν φωτισσομένην οἷοι ἐμοικιλιῶσι τὴν ἀγαγισμένην θύρα—
τοῦ μαυρισμένου εἰκονιστοῦ δὲν εἶνε τὸ ἄγιον τριζύμ, ἀμροθιλοῦς ποῦ κλαίει.
Στὸ φτωχικὸν τῆς ὄψης προσκυνητῆρος τρίζουν τὰ γόνατα στὴ δέσμη ποῦ λεί.
Μὰ μὲς στὴν ὕπερθε τοῦ ναυηλιοῦ ἀγωνία τὰ πέπλα ὀχίζονται στὴν πύλη τοῦ μαρτυρίου καὶ δύο ἄμματα σταλοῦν' ἀργὰ στὰ στήθια τὰ κρῦα κ' ὀλόχλωμα τοῦ σταυρωτοῦ Νυμφίου!
Πειραιεύς Ἄγγελος Σούλης

Ἡ φιλοδοξία δὲν εὐρίσκεται τόσον πλῆθυν τῆς καρδίας ὅσον ὁ ἔρωσ. (Κα δὲ Τανοιῆ) Κάμερον Σύλβα

ΑΠΟ ΟΣΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

ΤΟ ΜΟΔΙΣΤΡΑΤΙΚΟ

Ἄν δ κ. Κονδύλακης κατ'ὄρωσεν νὰ εὐρη στήτι, ἀπὸ τὸ ὅπου ν' ἀκούη τὰ παλαιὰ λαλήματα τοῦ πε- τενοῦ, ἐγὼ ἠμποροῦσα μέχρι τινὸς νὰ καυχήθω διὰ βρήκα στήτι οὐ ἠουχότερο μέρος τῶν Ἀθηνῶν, ο' ἕνα δρομικὸν μὲ χρυσοῦ δνομα, ὀνιμένον οὐ μίαν πρῶτην γωνίαν τοῦ ἀστεῖος.
Ἐκεῖ εἶχε στήν τὴν ἰουλίον μου.
Ἄν ἐξαιρέση κανεὶς τὴν φωνὴν τοῦ « Γαιοση » τοῦ περιβολῆ, καὶ τοῦ « πατοῦ », τοῦ κροβουῆ, κἀ- ποτε δὲ καὶ τοὺς ἦχους μίας παλαιωμένης κινῆρας τοῦ μπακάκη ποῦ ἐφθάνον κανὲν ἀπόβραδο στὰ πα- ράθυρά μου, καμία ἄλλῃ φωνῇ, κανεὶς ἄλλος θό- ρυθος δὲν ἐτάρασεν τὴν συνειδησμένη ἠουχία τοῦ δρόμου.
Κἀποτε ἡ γενομαζέλλα τῆς γειτονίας—μία Μαγ- γαρίτα Γκωτιῆ ἐν μικρογραφίᾳ—ἐδοξίμασεν νὰ δια- κόνη τὴν ἠουχία μὲ ἐν τραγοῦδάτι, ἀλλὰ δὲ τὴν ἠουχία—οὐ βεβαίω—νὰ τὸ τελειώσῃ.
Λὲς καὶ ἡ σιωπὴ εἶχε στήν τὸν θρόνον τῆς σὸν δρόμου μου, ποῦ ἔφερε τὸ δνομα, κατὰ παραδοξὸν σύμπτωσιν, ἐνὸς τῶν μεγαλιέτερων ἠρώρων τῶν Χριστιανικῶν αἰώνων.
Κἀποτε πέρασεν καὶ μία ἄμαξα, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν δὲν τὴν ἀνιελήφθη κανεὶς διότι ἦτο « πὸ ἐγεμυθέναν »!

Ὅταν σὸν δρόμου μου εἶχε ἠουχίαν.
Μ' αὐτὸ δνομα δὲν θέλω νὰ εἰπῶ διὰ εἰλεῖται καὶ τὰ λαδικὰ, καὶ οἱ νικητικοὶ στεναγμοὶ στῆς πόρτας.
Ὅλα τὰ ζητήματα τῆς ἡμέρας, ἀπὸ τὴν ἀποκη- ριστὸν τοῦ νέου νόμο τοῦ Χαμίτ, ἕως τὴν εὐρεσίαν περι- φέρειαν καὶ τὰ συλλληθῆρα τῶν ἐπαρχιῶν, συνει- ζητοῦντο, ἐρολιζέζοντο, ἐκρίνοντο καὶ κατεκρίνοντο, πολλὰκις μάλιστα ἀπὸ τὴν κυρὰ-Χαριμίλειαν καὶ τῆς ἄλλης γυναικοῦλας τῆς γειτονίας.
Μία μάλιστα ἐξ αὐτῶν, εἶχε ἀναφανδὸν κρησυχὴ ὑπὲρ τῆς εὐνυτάτης περιφέρειας, καὶ μ' ὄλο τῆς τοῦ δίκου, ἀφ' οὗ ἦτο γέννημος!
Ἄς εἶναι.
Ἦουχία λοιπὸν στὴ γειτονία μου. Οὐτε γέντια, οὐτε μισοράκια, οὐτε κινῆρας, οὐτε ἀναστεναγμοί, οὐτε κλάμα, οὐτε ἐλαργισμοί.
Ὅταν...

Ὅταν σὸν γωνία τοῦ δρόμου ἰδρῶται...
Τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου τῆς... ἠουχίας ἐ- κρουσε πρῶτῃ ἡ σπητιοκομικὴ μου, μία ἀγαθὴ Ἀθηναία, γέννημα καὶ θρέμμα τοῦ Ἰεροῦ Πιολιέθρου.
— Πᾶσι ὁ δρόμος μας, μοῦ εἶπεν ἕνα πρωὶ διὰν μοῦ ἔφερε τὴν ἐφημερίδα, πάει, χάθηκε... Στὴν γωνία ἔγενε μοδιστράτικο!
Προσεπάθησα νὰ τὴν πείσω ὅτι οὐτὸ ὁ δρόμος μὲς χάθηκεν, οὐτὴ ἡ ἠουχία του, οὐτὴ τὰ φαιδία τῶν μοδιστράτων θὰ κῶνον περισσότερο ἀπὸ τὰ ζωνιανὰ φαιδία τῆς κυρὰ-Χαριμίλειας ἀλλ' ἐκείνη ἔμενε ἀμειψάσιτος.
Καὶ εἶπε, φαινεῖται, δίκου.
Λοίπο, ἐκτός τοῦ διὰ ὁ δρόμος μας στῆς νυχτερι- ναῖς ὄρας, τὴν ὄρα δὴλ. τὸν σχολοῖσμον, ἐβλεπε διάφορα ξένα καὶ ἀσυνείδητα οὐλοῦνται καὶ περιμένον, σήμερον ἐδῶκα καὶ τὸ ἔξω « διαφο- ρον » εἰς μίαν ἐφημερίδα, ἠηθῆν ἐν τῷ ἀσυνειδη- τῷ δελτίου.
Ἄχθεις εἰς τὴν ὁδὸν Ψ. στυπλάνησαν ἕνεκα προη- γουμένων ἀφορμῶν ὁ φανόμορος Α. Τ. μὲ τὸν Β. Π. ἐλαοχρωματιστὴν, ποῖς καὶ ἐτραυματίσθη οὐραρῶς εἰς τὴν κεφαλὴν ὁ δρόμος κ.τ.λ.».
Αἱ προηγούμεναι ἀφορμαὶ εἶναι ἡ ἀμφοβήτης μίας καὶ μόνης καρδιάς ἀνηκούσης εἰς κἀποια με- λαχροπὴν μοδιστράτην, τὸ δὲ αἶμα ποῦ ἐχρῆθη ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐρωτευμένου καὶ ἐρρωτῆ τοῦ πεζο- δρόμου ἦτο ὁ προάγγελος τῆς ἀπολείας τῆς ἠουχίας τοῦ δρόμου μας...

ΤΙ ΜΟΕΛΕ ΚΑΜΩ

Ἄλλα καὶ τὴ πίστη μου ἔφτανε νὰ τὸ θέλῃς θὰ πιστεύω σὸν ἔρωτα γιὰ μόνον μου θεροκεία θὰ τοῦ κείνα μίαν ἐκκλησιὰν στὰ βάθη τῆς καρδιάς μου νᾶχω τὸν ἔρωτα Χριστοῦ καὶ οὐ γιὰ Παγια.
Καὶ τότε ἐκεῖ σὺν ἀοκητῆς γιὰ πάντα ἤθελα ζῆσω καὶ ἀπὸ σένα νέα ζωὴ ἤθελα νὰ λαβῶν γυναικίους στὰ πόδια σου νὰ σοῦ ἐρολογηθῶμαι καὶ τὸ γλυκὸ τὸ αἶμα σου νὰ τὸ μεταλαβῶναι.

Ἄλλο καὶ τὴ πίστη μου ἔφτανε νὰ τὸ θέλῃς θὰ πιστεύω σὸν ἔρωτα γιὰ μόνον μου θεροκεία θὰ τοῦ κείνα μίαν ἐκκλησιὰν στὰ βάθη τῆς καρδιάς μου νᾶχω τὸν ἔρωτα Χριστοῦ καὶ οὐ γιὰ Παγια.
Καὶ τότε ἐκεῖ σὺν ἀοκητῆς γιὰ πάντα ἤθελα ζῆσω καὶ ἀπὸ σένα νέα ζωὴ ἤθελα νὰ λαβῶν γυναικίους στὰ πόδια σου νὰ σοῦ ἐρολογηθῶμαι καὶ τὸ γλυκὸ τὸ αἶμα σου νὰ τὸ μεταλαβῶναι.

Ἄλλο καὶ τὴ πίστη μου ἔφτανε νὰ τὸ θέλῃς θὰ πιστεύω σὸν ἔρωτα γιὰ μόνον μου θεροκεία θὰ τοῦ κείνα μίαν ἐκκλησιὰν στὰ βάθη τῆς καρδιάς μου νᾶχω τὸν ἔρωτα Χριστοῦ καὶ οὐ γιὰ Παγια.
Καὶ τότε ἐκεῖ σὺν ἀοκητῆς γιὰ πάντα ἤθελα ζῆσω καὶ ἀπὸ σένα νέα ζωὴ ἤθελα νὰ λαβῶν γυναικίους στὰ πόδια σου νὰ σοῦ ἐρολογηθῶμαι καὶ τὸ γλυκὸ τὸ αἶμα σου νὰ τὸ μεταλαβῶναι.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΙΧᾶ

Ν Τ Ι Ν Α

IV

Ὁ σπανὸς ὁ γραμματοκομιστῆς. — Τὸ γράμμα τῆς Ἐλενίτσας.

Ὅταν ἐξῆλθον ὁ ἦρωσ μας ἦταν περὶ σχεδὸν βράδυ. Ὅλη ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶχε βρέξῃ, κ' ὅταν ὁ Μιμήκος ἀνοίξεν τὰ μάτια, ἡ τελευταία σταγόνα τῆς βροχῆς ἐχτυποῦσαν ἀργὰ-ἀργὰ καὶ θλιβερὰ τὰ τῆξμα τῶν παραθυριῶν.
Μὲ φοβερὸ ποнокέφαλο, τελείως ἐξαντλημένος, μὲ πόνους σ' ὄλο τοῦ τὸ κορμὶ, ἐσηκώθη ἀπ' τὸ κρεβάτι.
Μέσα στὸ δωμάτιο ἀρχίξεν νὰ σκοτεινιάζῃ καὶ στὴν ψυχὴ τοῦ Μιμήκου ἀρχισαν νὰ φωληάζουν συναισθηματικὰ ἐγκαταλείψεις καὶ ἀπεπισμοί. Τρι- γύρω κανεὶς θόρυθος, οὔτε σὸ σπῆι, οὔτε ἔξω τὸν δρόμο. Μὰ ἀπᾶντη ἐκκευριστικὴ σιωπὴ. Μονᾶχα ἡ τελευταία χοντρὰ σταλαγματιὰ τῆς βροχῆς στὰ τῆξμα...

Ὁ Μιμήκος ἐφόρεσε τῆς παντοφύλας κ' ἐπῆγε πρὸς τὸν νιπτήρα.
Ἐκῶταξεν σὸν καθρέφτη τὴν μορφήν του κ' ἐ- τρώμαξεν ἀπ' τὴν υπερβολικὴν ὠχρότητά του. Τὰ ἔσθλα μαλλιά του ἀτακτα κ' ἀχτένιαστα καὶ τὰ μά- τια του βαθυλωμένα ἔδειξαν ἕνα τόνον ἐξαντλήσεως στὴν μορφήν του.
— Εἶμαι ἄρρωστος... ὄχ!... ἀναστῆναξεν κ' ἔφερε τὸ χέρι στὸ μέτωπό του ποῦ ἔκαιε.
Θέλησεν νὰ πλυθῇ κ' ἐξήγησεν τὸ σαποῦνι, ἀλλὰ δὲν ἦταν ἐκεῖ. Τὸν ἐπίασαν τὰ νεύρα του κ' ἀνοί- γοντας τὴν πόρτα ἀρχισεν νὰ κτυπᾷ τὰ παλαμάκια.
— Ντίνα, ἔ Ντίνα... θείτσα, Βαρβάρα... Τὶ διάβολο δὲν εἶν' ἐδῶ κανεὶς!...
Σὲ λίγο ἐφάνηκεν τρεχάτη ἡ θείτσα - Βαρβάρα.
— Τὶ εἶνε, παιδάκι μου;... Ἦμωνα στὴν αὐλὴ, κ' ἐκείνη ἡ παλαβὴ τρέχει στὸς δρόμους ἀπ' τὸ πρωὶ.
— Ποιά, καλέ;... Ἡ Ντίνα;...
— Ναί, ἐκείνη ἡ θεοπάλαθη, παιδάκι μου... Μαθῆς, λείπει ἀπ' τὸ πρωὶ...
— Καλά, φέρε μου τὸ σαποῦνι! ποῖς τὸ πῆρε ἀπὸ δῶ;
Ἡ θείτσα Βαρβάρα ἔκανε νὰ φύγῃ γιὰ νὰ φέρῃ τὸ ζήτηθῆν.
— Κίττα δῶ, θείτσα... Ποῦς ὁ πατέρας;
— Λείπει κ' αὐτὸς ἀπ' τὸ πρωὶ, παιδάκι μου... Μοῦ παράγγειλες πὸς τὸ μεσημέρι τὸν ἔχει τραπέζι ὁ δῆμαρχος... Κ' ἐπειδὴ μαθῆς ἔλειπε ἐκείνη ἡ παλαβὴ κ' ἐγὼ ἐφταίνα τὰ καντήλια στῆς εἰκό- νες, δὲν ἔκανα φατ... Μήπως πεινᾶς, παιδάκι μου;...
— Ὅχι, φέρε μου τὸ σαποῦνι.
Ἡ θείτσα Βαρβάρα ἔφερε τὸ σαποῦνι κ' ἐβῆκε μόνος. Ἐξαπλώθηκε πάλιν ἐξαντλημένος στὸ κρεβ- εῖτι κ' ἀρχισεν νὰ συλλογίζεταί τὰ γεγονότα τῆς περασμένης νύχτας καὶ στὸ νοῦ του ἐχόρυσεν κἀ- πως συγχυμένους ἡ ἀναμνήσεις του μαζὺ μὲ τὸ ἄλ- λόστο ἔνεργο ποῦ εἶδε.
Ἄξαφνα κἀπὸ τὴν ἐξώπορτα ἀκούσθησαν κρό- τοι καὶ γαυγίσματα σκυλιῶν. Καὶ δὲν ἄργησεν ν' ἀνέβῃ ἀπάνω ὁ Γιαννοῦλης ὁ σπανός, ὁ γραμματο- κομιστῆς τοῦ χωριοῦ, ποῦ τὴν ἔσπρην πάντα χωρίστῃ συντροφίᾳ του, ποῦ τὴν ἔσπρην πάντα μαζὺ του μὲ μὴ ἀλυσιθία.
Ἡ θείτσα Βαρβάρα ἔφερε τὸ σαποῦνι κ' ἐβῆκε πάλιν στὸ διάδρομο.
— Ἄντιο, θείτσα Βαρβάρα, εὐχαριστεῖς μὲ τὴν βραχνίαν τὴν φωνὴν ὁ σπανός.
— Καλῶς τὸν.
Κ' ἐπῆρε ἡ θείτσα Βαρβάρα τὰ γράμματα καὶ

τῆς ἐφημερίδας ποῦ ἔφερον ὁ γραμματοκομιστῆς.
— Μέσα εἶνε ὁ κ. Μιμήκος; ἐρώτησε ἔπειτα ὁ Γιαννοῦλης. Εἶνε ἀνάγκη νὰ τοῦ εἰπῶ ἰδιαίτερος.
Ὁ Μιμήκος τᾶκουσε ἀπὸ μέσα, ἐπετάχθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι καὶ βάζοντας στῆς πλάτες ἕνα παλτὸ ἐβῆκεν στὸ διάδρομο.
— Τὶ εἶνε, Γιαννοῦλη; ἔχω κανένα γράμμα; ἐ- ρώτησε.
— Ὅχι, κύριε Μιμήκο, ἦθελα ἔμοις νὰ οἶς εἰπῶ ἰδιαίτερος. Καὶ ὁ σπανός ἔκανε μὴ εαθεῖαν ὑπό- κλιση, κλείνοντας μὲ πονηρὰ τὸ μάτι.
Ὁ Μιμήκος κατάλαθε. Ὁ διανομὴς αὐτὸς ἦταν γνωστός γιὰ τῆς ὑπηρεσίας του εἰς τοὺς ἐρωτευμέ- νους, τῶν ὁποίων μὲ ἀσφάλεια καὶ ζηλευτὴ μυστι- κότητα διεβίβαζε τὰ ραβασάκια ἀντὶ καλῆς πάντοτε ἀμοιβῆς.
— Πέρασε στὴ σάλλα, Γιαννοῦλη. Καὶ ὁ Μιμήκος ἀνοίξεν τὴν πόρτα.
Ἐπειτα ἀποτεινόμενος στὴ θεὰ του :
— Φέρε μὴ γράμμα, θείτσα, τοῦ Γιαννοῦλη.
Ἄφ' οὗ ὁ σπανός ἦπε τὴν μαστίχα κ' ἡ θείτσα Βαρβάρα ἔφυγε, ἡ πόρτα ἐκλείσθηκε μυστηριωδῶς ἀπ' τὸν γραμματοκομιστῆ.
— Λοιπὸν;... ἐρώτησε μὲ ἀνυπομονησιὰ ὁ Μιμήκος.
Ἡ σκύλλα ἀρχισεν νὰ γαυγίζῃ, ἀλλὰ μερτικῶς κλω- τοῦς τὸν κυριὸν της στὰ κοκκαλιάρικα πλευρὰ τῆς τῆν ἔκαναν νὰ σιωπᾷ.
— Σὰς ἔχω, ποῦ λέτε, κύριε Μιμήκο. ἕνα γράμ- μα τῆς Ἐλενίτσας... Αὐτὸ τὸ κορτίο εἶνε τρελλὸ γιὰ λόγου σας... Ἐφέρε δὲ—ὄλο τὸ χωριὸ τὸ ἐξέ- ρει—δὺς φορὰς πῆγαν νὰ φαρμακοθῇ γιὰ λόγου σας...
— Καλά, καλά, ἔκανε ἀνυπόμονος ὁ Μιμήκος, δὲς μου τὸ γράμμα...
Ὁ σπανός ἐβῆκε ἀπὸ τὴν πέταινη θύκη του ἕνα μικρὸ ρόζ φακελάκι καὶ τοῦ τὸ ἔθωκε.
— Ἐθελε ἀπάντησι, κύριε Μιμήκο. Ἐκοί μου εἶπε ἡ κακομοῖρα μὲ τὰ κλάματα : « Γιαννοῦλη, τὰ μά- τια σου καὶ τὸ γράμμα... Πέες του, θέλω ἀπάντησι... ἀκούς;... θὲ πῆθάνω ἅμα δὲν μοῦ ἀπάντησῃ, θὰ πῆθάνω ἀπὸ τὴν φερά περὶ... »
Ὁ Μιμήκος ἔσχισε τὸν μικρὸ ρόζ φακελλο καὶ ὄλη ἡ κἀμαρα ἐγέμισεν μυρουδιῆς. Ὁ σπανός ἐξα- κολούθησε :
— Αὐτήσου το τὸ κακόμοιρο τὸ κορτίο... Αὐτή- σου το, κύριε Μιμήκο... Θὰ χαθῶ τὸ ἄμειρο... Σὰν δὲν τὸ ἀγαπᾶς ἐπὶ τέλους, πέες του μὴ φευθῶ...
Ὁ Μιμήκος ἀπ' οὗ ἐβίβασε τὸ γράμμα, τὸ ἐδί- κλωσε προσεκτικὰ καὶ τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη τοῦ παλτοῦ του.
— Καλά, καλά, θὰ τῆς ἀπάντησω... Πέες τῆς νὰ μὴν κἀνῃ ἔτσι, πέες τῆς νὰ ἠουχάσῃ... Ἄδριο θὰ τῆς σταίλω τὴν ἀπάντησι.
Πῆγε στὸ δωμάτιο του ὁ Μιμήκος, πῆρε ἀπ' τὸ πορτοφόλι του μὴ βραχνίη, καὶ ὅταν ἐκαληνύχτις τὸν σπανὸν στὴν πόρτα, τοῦδαλε στὸ χέρι τὸ χαρτο- νόμισμα.
Ἐκείνος εὐχαριστήμενος γιὰ τὴν ἀμοιβὴ ἔκανε τῶσεσ ὑποκλίσεις ὥστε ἐπάτησε τὸ πόδι τῆς σκύλ- λας του, ἡ ὁποία εἶται συνῶθεσε τῆς εὐχαριστίας τοῦ κυριοῦ τῆς μὲ σπαρχατικὰ...γαυγίσματα ἴσως τὴν ἐξώπορτα.
Ὅταν ὁ Μιμήκος ἐβῆκεν στὸ δωμάτιο του ἡ θεί- τσα Βαρβάρα τοῦ εἶχε ἀνάψῃ τὴν λάμπα.
Μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ ἠρώου μας ἀρχίξεν νὰ γλυ- κοχαρᾷ ἡ καλλιτέρα νὰ ἔσαν γεννηθῆται—διότι κά- ποτε εἶχε ὑπάρξῃ—ἕνας ἔρωσ γιὰ τὴν Ἐλενίτσα.
(Ἀκολουθεῖ)

Η ΜΥΡΤΩ

Μύρτω μου, γλυκειά μου Μύρτω... Δέχο μου... χαριτωμένο μου... παιδί... πεθαίνω μακράν σας... Αχ! γιατί;... γιατί!;

Και απέθανε, έτελειώσε...
Ποιος απέθανε; ποιος έτελειώσε;
Ο Φλώρος, τὸ γενναῖον τοῦ Ὀλύμπου τέκνον, ὁ γλυκὸς τῆς Μύρτης σύζυγος καὶ τοῦ μικροῦ Δῆμου πατήρ. Ἐκεῖ, ἐπὶ τῶν προποδῶν τοῦ ὑπερηφάνου Ὀλύμπου εἶχε τὸν μικρὸν ἀλλὰ χαριτωμένον οἰκίσκον του, ὅστις ἐφύλαττε δύο ἀγαπημένας του ψυχάς, τὴν σύζυγόν του Μύρτων καὶ τὸν μικρὸν τὸν Δῆμον.

Ὡ! πόσον τοῦ ελάτρουε! Δι' αὐτοὺς ἔζη, δι' αὐτοὺς εἰργάζετο, δι' αὐτοὺς ἠλπίζε.

Ὡ! πόσον τῆς ἐλάτρουε! Δι' αὐτοὺς ἔζη, δι' αὐτοὺς εἰργάζετο, δι' αὐτοὺς ἠλπίζε.

Ἄλλ' ἰδοὺ ἡ μεγάλη μας ἐπανάστασις ἀρχίσει καὶ ὁ Φλώρος σπεύδει ἐκ τῶν πρώτων κοντὰ εἰς τὴν Σημαίαν τῆς ἐλευθερίας μετ' ἀπόφασιν νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς ὅσα περισσώτερα τῆς ἀλυτρώτου Ἑλλάδος του μέρη θνηθῆ, διὰ νὰ σκορπίσῃ εἰς αὐτὰ τῆς ἐλευθερίας τὴν ἐλπίδα.

Δὲν ἤθελε νὰ χωρισθῇ τῆς καλῆς του συζύγου, δὲν ἤθελε νὰ ἀφήσῃ τὸ χαριτωμένο του παιδί. Τοὺς ἡγάπα πολὺ, πολὺ καὶ τοὺς δύο, τοὺς ἐλάτρουε καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπὸ δάκρυα ἐπληροῦντο, ὅσκις ἐσυλλογίζετο, ὅτι θὰ τοὺς ἀφήσῃ, ἔστω καὶ δι' ὀλίγον καιρὸν.

Ἀλλὰ πῶς πάλιν νὰ ἀφήσῃ ἀνεπάραιστον τὴν γλυκειαν του Πατρίδα, τὴν Ἑλλάδα του;

Αὐτὴ ἡ Ἑλλάς του, δούλη εἶπε τώρα, μετ' ἡγωνίαν τὰς χεῖρας ἀπὸ τὰς βαρυντάς τῆς δουλείας ἀλύσεις, περιφρονημένη, γεμάτη πόνους, πρῶτην φοράν τώρα ἐφύλαττε πρὸς τοὺς Ἑλληνας.

— Πονῶ, πονῶ πολὺ, ἐδαρύνθη ἐπὶ τέλους 400 ἐλόκληρα ἔτη βοιωμένη εἰς τὸ σκότος, δούλη, μόνη, ἔρημος. Θέλω ζωὴν, δύναμιν, μυρωμένον αέρα. Ἐλάτε, τρέξατε, βοηθήσατέ με νὰ τιμῶμαι πέραν αὐτὰς τὰς κατηραμένας ἀλύσεις. Θέλω νὰ ζῆσω, ἀκούετε; Θέλω νὰ ζῆσω.

Καὶ ὁ Φλώρος τὴν ἤκουσε καὶ ἔρπασας τὰ ὄπλα του ἔτρεψε νὰ τὴν βοηθήσῃ.

Ὡ! πῶς ἐπολέμησε! τί ἀνδρεία ὑπεράνθρωπος!

Παλλάκις ἐνῆ ἔτρεψε νικητῆς ἐπὶ τῶν βράχων ἔλεγε:

— Ἀχ θεά μου! κάμει, ὥστε γρήγορα ἡ Μύρτω μου καὶ ὁ Δῆμος μου νὰναπνεύσουν τῆς λευθερίας τὸ μυρωμένο καὶ δάκρυον αἱρί!

Καὶ ἔτρεψε καὶ ἐνῆκα παντοῦ ὁ γενναῖος Ἑλληνας. Μίαν ἡμέραν κατεβίωσε μετὰ τὴν παλληκάρια του σῶμα τουρκικόν ἤτο ταχύτατος τοὺς πόδας καὶ τοῖχον ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ συναλάμβανε ζῶντα τὸν ἀρχηγὸν τοῦ σῶματος· τοῦτο δὲ καὶ ἐπεθύμει πολὺ. Ὅτε σφαίρα κατὰ τὴν γὰρ ριφθεῖσα ἀπὸ τοῦ φεγγοντα καταφροσισμένους ἔχθρους τὸν εὗρεκα εἰς τὴ στήθη καὶ ὁ Φλώρος πίπτε. Τὸν βλέπουν οἱ Τούρκοι πίπτοντα, λαμβάνουν θάρρος καὶ ἐπιστρέφουν λυσώδεις, ἀλλὰ καὶ τὰ παλληκάρια τοῦ Φλώρου, περικυκλῶνται τὸν πληγωμένον ἀρχηγόν των καὶ μάχονται ἐκ λέοντες.

Αυστοχῶς μετ' ὀλίγον νέον σῶμα τουρκικόν μακρῶθεν ἐπιφανέσθαι σπεύδον εἰς βοήθειαν τοῦ πρώτου. Φθάνει, καὶ τὰ παλληκάρια τοῦ Φλώρου εὐρί-

σκοντα μεταξὺ δύο πυρῶν. Δύο μόνον παλληκάρια μένουσιν ἀκόμη, τὰ ἄλλα ἐπίστειον μετὰ τὸν τὸν αἶμα τὸ δοξασιμένον τῆς Ἑλλάδος των χῶμα.

Τοῦτο βλέπον ὁ ἐτοιμοθάνατος Φλώρος, προσκαλεῖ τὸν νεώτερον πλησίον του καὶ μετ' οὐραμένην σχεδὸν φωνὴν τῆ λέγει:

— Μάνθο μου, μὴ μείνεις πλέον.—ὑπερηφάνος τὴν Ἑλλάδα μας καὶ ἐμὲ μετ' ὄλην σου τὴν ψυχὴν.

Καὶ ἀνέβη ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου.

Σ' εὐχαριστῶ. Τώρα τρέψε, τρέψε εἰς τὴν Μύρτω μου εἰς τὸ παιδί μου, ὅς τους τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ καὶ τὸ ἀγαπημένο μου ὄπλο καὶ πῆς τους πῶς ὁ Φλώρος τοὺς ἀφῆσε γὰ πάντα...
Ἐβῶ τὰ δάκρυα τὸν ἐπνεύει, δὲν ἠδυνήθη νὰ προχωρήσῃ καὶ... ἐπισσε νεκρός.

Σὰν ἀστραπὴ φεύγει, πέτῃ ὁ Μάνθος καὶ φθάνει εἰς τὸν οἰκίσκον τῆς Μύρτης. Ἀλλὰ... πῶς νὰ εἰσέλθῃ; πῶς νὰ τῆς φέρῃ τὴν φοβερὰν ἀγγελίαν; μετ' ἰσχυρὰν ἀρχίσει;—ἐπὶ τέλους λαμβάνει θάρρος καὶ εἰσέρχεται.

Ἡ Μύρτω τὴν ὄραν ἐκείνην ἐκχέθητο πλησίον τοῦ μικροῦ τῆς τέκνου· μόλις εἶδε τὸν Μάνθον πηδᾷ ὡς τρελλὴ ἐπάνω καὶ γελῶσα καὶ κλαίουσα συγχρότως ἐκ χαρᾶς τὸν ἐρωτᾷ:

— Μάνθο μου, Μάνθο μου, σὺ εἶδες; σὺ εἶσαι ἐν τῷ Φλώρῳ μου Μάνθῳ; πῆς μου, ὁ Φλώρος μου αἶ; γὰρ νὰ μοῦ πῆς, πῶς ἔρχεται.—Ἀχ! σὺ δοξάζω Παθῆνα μου, δοξασιμένον τὸ ὄνομά σου, Χριστέ μου λέγε μου Μάνθο, λέγε μου...
N. AT...

— Μύρτω... μὴ κάνεις ἔτσι... βέβαια θάρθη ὁ Φλώρος, ἀλλ' ὄχι ἀμέσως, διότι εἶνε πληγωμένος ὀλίγον.

— Τί; τί; πῶς; πληγωμένος ὁ Φλώρος μου καὶ δὲν τὸν φύλαγες; γιατί τὸν ἀφῆσες νὰ πληγωθῇ; Φλώρο μου πληγωμένος σὺ; Λέγε μου Μάνθο μου, λέγε μου, γιατί κάθισαι ἐτσι λυπημένος, ἀπηλπισμένος; (Παρατηρεῖ αὐτὸν προσεκτικῶς) Μπᾶ; κλαίεις;

Ἄχ Παναγία μου! κατὶ κακὸ θὰ ἐβύρη γὰρ τὸν Φλώρο μου... Μάνθο, Μάνθο θὰ τρελλαθῶ, λέγε, μίλα...
Ὁ Μάνθος δὲν δύνανται νὰ κρατηθῇ, κλαίει δυνατὰ, ρίπτει εἰς τὰ γόνατα τῆς Μύρτης τὸ ὄπλον καὶ τὸ δαχτυλίδι, ἐξέρχεται ἔξω καὶ πίπτει ἐκεῖ παρὰ τὴν ρίζαν ἐνὸς δένδρου ὡς νεκρός.

Τότε ἀφίνει σπαρακτικῶν κραυγῶν ἡ Μύρτω.

— Ἀχ! Φλώρο μου, μοῦ ἔστειλες τὸ δαχτυλίδι καὶ τὸ ὄπλο σου αἶ; λοιπὸν... δὲν ζῆς πλέον αἶ; Ἀχ! Φλώρο μου... μετ' ἀφῆσες λοιπὸν; σὲ ἐσκώτασεν Φλώρο μου; Ποῦ μάφησες ἀγαπημένη μου ψυχῇ;

Ποῦ ἀφῆσες τὸ μικρὸν σου τὸν Δῆμο; Φλώρο μου... Καὶ πίπτει εἰς τὸ ἔδαφος καὶ οἱ θρήνοι τῆς γεμίζουν τὸ δάσος Ἀχ! πόσον σπῆζον τὴν καρδίαν!...

Ὁ θόρυθος μακρῶθεν ἀκούεται καὶ ἰδοὺ, εἰς νέος μακρῶθεν φαίνεται ὡς ὀρμητικὸς ἵππος τρέχων. Φθάνει, βλέπει ἔξω καθήμενον τὸν Μάνθον καὶ φωνάζει ἀσθμαίνων — Μάνθο... ἡ Μύρτω... ποῦ εἶναι ἡ Μύρτω;

— Τί τρέχει; τί θέλεις; ἀπαντᾷ ὁ Μάνθος τὴν πικραμένην εἰδησι τῆς τῆν ἔφερα ἐγώ; σὺ τώρα τί θέλεις;

— Μάνθο, ἡ Μύρτω καὶ τὸ παιδί κινδυνεύουν, ἔρχονται πρὸς τὰ εἶδη Τούρκοι πολλοί...
Τοὺς λόγους αὐτοὺς ἀκούει ἀπὸ μέσα ἡ Μύρτω καὶ ὀρμᾷ ἔξω ὡς παρὰ φρον.

— Τί λέτε; τί ἄλλο ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε; ποῖά ἄλλη πληγὴ θὰ μοῦ ἀνοίξετε;

— Μύρτω, λέγει ὁ νεοελθὼν, πολλοὶ Τούρκοι θαρρῆσαντες ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ Φλώρου σου ἔρχονται κατὰ τὸ δῶδ νὰ ἐκδικηθοῦν. Θὰ σοῦ ἀρπάξουν τὸ παιδί καὶ σένα...
— Ὅχι, ὄχι, κραυγάζει ἡ Μύρτω, ὄχι δὲν θὰ βροῦν τίποτε εἶδη— ἡ φωτιὰ θὰ τὰ ἐξαφανίσῃ ὅλα καὶ ἡ Μύρτω, ἡ δυστυχισμένη Μύρτω, θ' ἀναβῇ ἐκεῖ ψηλὰ ἔξω τὸν Ὀλύμπον διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Φλώρο της καὶ νὰ σώσῃ τὸ παιδί της. Ἐχετε γὰρ παλληκάρια τοῦ Φλώρου μου. Μὴ λησμονεῖτε τὴν δυστυχισμένην τὴν Μύρτω.

Κένῳ ἐκπληκτοὶ οἱ νέοι τὴν βλέπουν, ἡ Μύρτω τρέχει μέσα εἰς τὸν οἰκίσκον τῆς μετ' ὀλίγον πυκνὸς καπνὸς φαίνεται ἀνερχόμενος ἐξ αὐτοῦ καὶ φλόγες μεγάλα καὶ ἡ Μύρτω μετὰ τὸ ὄπλον τοῦ Φλώρου της ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ τὸν μικρὸν τῆς Δῆμον εἰς τὰς ἀγκάλας φαίνεται φεγγούσα μακράν, πρὸς τὸν Ὀλύμπον, ἐνῆ βλέπουσα τὸν καίμιον οἰκίσκον της, ἐφύλαττε μετ' ὀλίγον.

— Καίριε μικρὸ μου σπτάκι, ποῦ μὲγνώρισες εὐτυχισμένη, χαίρει τώρα γὰρ πάντα ἔκκαμ' ἡ ἐλπίδα μου φτερά—χαίρει σπτάκι μου!

Καὶ τὸν πικραμένον της χαριτωμένον ἐπῆρεν ὁ ἄνεμος καὶ ἔφερεν μακράν, ἐνῆ ἡ Μύρτω ἀνέδεικταν ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου.

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

Μαδοῦν, μαδοῦν ἐπάνω εἰς τὰ πεθαμμένα νερά τῆς Σαλαμίνος, μαδοῦν οἱ μενεξέδες τῆς δύσεως. Τὰ μάγια τῶν χρωμάτων ὑφαίνουν γλυκά-γλυκά τὸ σάβανον τοῦ ἡλίου. Κάτω εἰς τὸν κόμπον τὰ ξηρὰ στάχρα ἀπλώνουν χλωμάδες θανάτου καὶ οἱ ἐλαῖες θρηνοῦν ἐπάνω εἰς τὰ πεθαμμένα ἀγχιολούουδα. Τὸ φῶς λιγοθυμᾷ ἐπάνω εἰς τὰ θλιμμένα μάρμαρα τοῦ Παρθενῶνος καὶ ὁ ἀέρας τοῦ δειλινοῦ εἶνε παγωμένος, εἶνε παγωμένος, ὁ βασιλισσα τῆς ζωῆς μου.

Δός μου τὸ χλωμὸ σου χέρι, ὦ Μιράντα, καὶ ἔλα κάθισαι εἰς τὸ πλευρό μου κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα μάρμαρα. Ἐδῶ ἐπάνω ἡ ζωὴ εἶνε αἰωνία καὶ τὰ χροῖνα περνοῦν μαλακὰ ἐπάνω εἰς τοὺς ἱεροὺς στύλους. Ἐλα καὶ κάθισαι εἰς τὸ πλευρὸν μου. Τὸ χέρι σου εἶνε ψυχρὸ καὶ εἰς τὸ πρόσωπό σου ἀπλώνεται ἡ χλωμάδα τῶν ἐρειπίων. Διὰ τί ἔχεις κλεισμένα τὰ χεῖρά σου καὶ διὰ τί αἱ μεγάλα βλεφαρίδες σου σκεπάζουν τὴν λάμπριν τῶν βλεμμάτων σου; Τὸ χέρι σου εἶνε ψυχρὸν, ὦ Μιράντα.

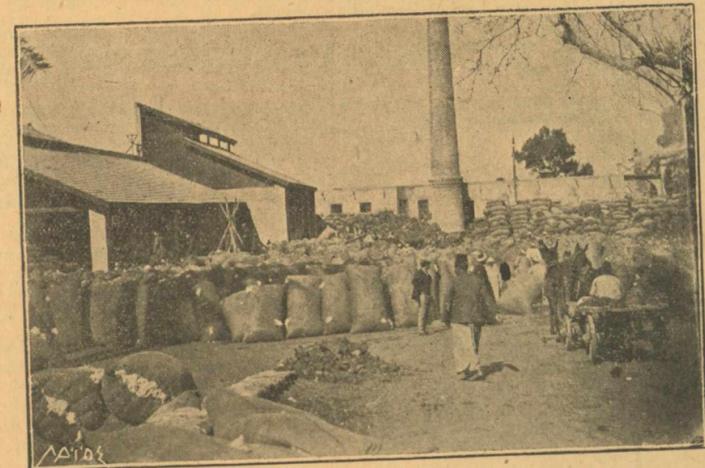
Ἦτο τὸ ἴδιον δειλινὸν τοῦ φθινοπώρου, ὅταν τὸ θαῦμα τῆς ἀγάπης σου ἐπρωτόλαμψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου. Τὰ φύλλα ἔφεταν, τὰ φύλλα ἔφεταν τριγύρω μας, οἱ μενεξέδες τῆς δύσεως ἐφυλλορροῦσαν ἐπάνω εἰς τὰ πεθαμμένα νερά. Τὰ χροῖματα τοῦ δειλινοῦ ἐψυχομαχοῦσαν ὀλόγυρά μας. Καὶ σὺ ἐθριαμβεύεις μετ' ἡν δροσίαν καὶ τὴν χάριν τῆς νυμφαίας, ἡ ὅποια ἀγοσσαλεῖ ἐπάνω εἰς τὰς ἀγογιότητα νερά. Διὰ τί κρύβεις τὸ πρόσωπόν σου, ὦ Μιράντα;

Ὁ ἀέρας τοῦ δειλινοῦ εἶνε γεμάτος ἀπὸ οἴγη καὶ ἡ σκὰ πέφτει ὡς ἐφάλτης. Ταυλάκια τῶν ρυτίδων σκάβουν βουβὰ τὴν πεντελησίαν πέτραν. Οἱ ὄρφανευμένοι στύλοι κλαίουν ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἀπὸ τὰς γυμνωμένας μετώπας χύνονται αἱ νοσταλγίαι τῶν Αἰωνίων. Ἀπὸ τὰς πληγὰς τῶν μαρμάρων στάζει αἷμα, στάζει αἷμα. Καὶ μέσα εἰς τὰ ροδοφίλημα τῆς δύσεως ἡ μάγισσα Ἐμμορφία σφιχτοδένει τὰ χαλάσματα καὶ ἐνάνει τὰ χωρισμένα εἰς ἓνα νέον θαῦμα νεότητος. Ὡ Μιράντα, διὰ τί σὲ φοβίσει τὸ παραποιημένον φῶς ποῦ φιλεῖ τὴν ἀρχότητα τοῦ προσώπου σου;

Δόξα σοι, δόξα, ὦ Παλλάς! Δόξα σοι, δόξα, ὦ Νηϊθ. Κάτω ἀπὸ τοὺς σκιεροὺς κλάδους τῆς ἐλαίας, εἰς τὸ αὐτὸν τοῦ Ἐρεχθίδου, ὁ λευκὸν ἄνθος τοῦ Νεῖλου καὶ ὁ πλάσμα τοῦ ἀττικοῦ αἵθερος, οἱ παρθένοι τοῦ ἀστεως ὑφαίνουν τὸν κροκοτὸν πέπλον σου. Δόξα σοι, δόξα, ὦ Ἀνδρόγυνε, ὡ κόρη τῆς Σκέψης, ὦ Ὑγεία καὶ ὦ Νίκη καὶ ὦ Σώτειρα καὶ ὦ Σάλπιγξ. Ἀπὸ τὴν λάμπριν τῆς γυμνοτήτος σου τυφλώνονται οἱ Τειρεσίαι καὶ ἀπὸ τὴν δύναμιν σου κληρᾷ ἡ Αἴτνα ἐπάνω εἰς τὸν Ἐγκέλαδον. Δόξα σοι, δόξα.

Ἡ βοὴ τῶν Παναθηναίων ὑψώνεται ἀπὸ τὴν Ἀγορὰν τοῦ Κεραμεικοῦ καὶ δονεῖ τὸν χλοισὸν ἀέρα τοῦ ἑκατομβαῖωνος. Ἀπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸ ἀγκυροβόλιον φθάνει ἐπάνω εἰς τὸν ἀφρόν τῆς ἐφηβικῆς σαρκὸς ἡ ἱερὰ χιλιάκιος. Αἱ εὐόδοις ἀδραὶ κολποῦν τὸν τίμιον πέπλον ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ ἱστοῦ καὶ τὸ φῶς φιλεῖ τὰ χρυσὰ ποικιλίματα εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διπύλου. Ὑψηλὰ

ΑΙΓΥΠΤΟΣ

Ἀποψὲς τῆς ἐν Ζαγαζίκ Μηχανῆς τοῦ μεγάλου βαμβακεμπορικοῦ οἴκου τῶν Ἑλλήνων Χαορέμη—Μπενινακί. (Ἐστάλη ὑπὸ Ἀντ. Ν. Λαγκαδά).

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΝ ΠΑΡΙΣΙΝΗΝ ΔΙΚΗΝ

Η Κ^α ΣΤΑΙΝΕΛ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΘΥΓΑΤΡΟΣ ΤΗΣ

Ἡ διὰ διπλῆν δολοφονίαν—τοῦ συζύγου καὶ τῆς μητρός της,—κατηγορουμένη καὶ ἀθωωθεῖσα παρὰ τῶν Παρισίων Δικαστηρίων. — Ἡ ἀθώωσις της ἐποξεξήνεσε πολλὴν ἐντύπωσιν παντοῦ, καὶ ἐσχολιάσθη μάλλον δυσμενῶς παρὰ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Τύπου.

εἰς τὸν ἀέρα λάμπουν τὰ κανὰ τῶν θυσῶν καὶ αἰσονται οἱ θαλλοὶ τῆς ἐλαίας καὶ ὁ ποδοβολητὸς τῶν ἵππων γεμίζει μετ' ἠρίμβων τὸν ἀέρα. Εἰς τοὺς πόδας σου κληρᾷ ὀρμητικὸν τὸ ρεῦμα τῆς λατρείας, ὦ Παρθένε.

Ἡ ἀγὴ τῆς ὠραιότητός σου δροσίσει τὸν ἀ-

τικὸν αἵθερα. Ὁ ἀσπίλος ἐλέφας τῆς σαρκὸς σου σκορπίζει λιποθυμίας ὑπὸ τὸ ἀκτινοβόλον χρυσῆς τῆς ἐσθῆτος. Οἱ τίμοι λίθοι τῶν ὀφθαλμῶν σου λάμπουν ὑπὸ τὰ γλυκύτατα βλέφαρα. Καὶ ὁ γόγγυς ὁ ὑπερβόρειος καὶ ἡ ἀγρία κόρη τῆς Ἐγθίνης καὶ τοῦ Τυφῶνος, τὸ τέρας τὸ κακὸν, φεβριρίζουν τοὺς πονηροὺς ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ κρᾶνος σου. Δέξου ἀπὸ τὰ ἀφιλιτα χέρια τῶν παρθένων τὸν ὄνειρόπλεκτον πέπλον, ὁ λευκὸν ἄνθος τοῦ Νεῖλου καὶ ὁ πλάσμα τοῦ ἀττικοῦ αἵθερος, ὦ Νηϊθ καὶ ὦ Παλλάς.

Ὁ ἀέρας τοῦ δειλινοῦ εἶνε γεμάτος ἀπὸ οἴγη καὶ ἡ σκὰ πέφτει ὡς ἐφάλτης. Ταυλάκια τῶν ρυτίδων σκάβουν βουβὰ τὴν πεντελησίαν πέτραν. Ἀπὸ τὰς πληγὰς τῶν μαρμάρων στᾷζει αἷμα, στάζει αἷμα. Καὶ τὰ χέρια σου, ὦ Μιράντα, εἶνε ψυχρὰ ὡς τὸ μάρμαρον. Ἀπὸ τὰ κουρασμένα μῖτια σου χύνεται ἡ χρυσοσφόρητος μεταλλοχλία τοῦ βασιλευμένου. Χλωμά ρόδα ἀνθῶν εἰς τὰ μίγυλά σου καὶ τὸ μάρμαρον σοῦ μετώπου σου τὸ αὐλακώει βουβὰ τὸ πέσασμα τῆς ζωῆς. Ποῖον ἴγιος περὰ σιμά σου, ὦ Μιράντα;

Κλείσει τὰ τρομασμένα μῖτια σου, τὸ δνεῖρον ἀπλώνει ἐπάνω σου τὰ πτεροῦ του. Κλείσει τὸν ἐρωτὸς μας. Ἡ ἱερὰ πομπὴ τῆς ἀγάπης μου κληρᾷ ὀρμητικῆς εἰς τοὺς πόδας σου. Ἡ ἀγὴ τῆς παρθένιας σου λάμπει ἐπὶ τὸν ὕψων εἰς τὴν βουβὴν τῆς νεότητος. Ὁ ἐλέφας τῆς γυμνοτήτος σου σκορπίζει λιποθυμίας εἰς τὸν βραδυνὸν ἀέρα. Σοῦ φέρων τὸν πέπλον, τὸν ὀπίον ὕφανα κάτω ἀπὸ τὰ μῖτια τοῦ Γαλαξία μετὰ τὰς ἀκτίνας τῆς σκέψώς μου. Ὡ! νὰ τὰ Παναθήνια τοῦ ἐρωτὸς μας. Δός μου τὸ χέρι σου, ὦ Μιράντα. Τὸ δνεῖρον τῆς ἀγάπης καὶ τῆς νεότητος εἶνε ἀθάτατον...
ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

Η συνάδελφος «Εστία» εδμοσίευσεν πρό ημερών δύο-τρία εὐμορφα διηγηματάκια—ταξιδιωτικὰ ἐντυπώσεις μᾶλλον—τοῦ φίλου κ. Κ. Καρκάβιτσα, μετὸν τίτλον «Φθινοπωρινὰ ταξείδια».

Ἐν ἐξ αὐτῶν, τὴν «Χαμένην Κληρονομίαν», ἐθεωρήσαμεν καλὸν νὰ ἀναδημοσιεύσωμεν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Δάφνης».

ΧΑΜΕΝΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

«Κλαίει ἢ μανάδες γιὰ παιδιὰ καὶ τὰ παιδιὰ γιὰ μάνες κ' οἱ γέροντες ἀνοίγουν τὴ γῆς νὰ μπουνε μέσα»

Φύγαμε ἀπὸ τὸ Βασιλεῖο καὶ ἐπιβόουσαμε γιὰ τὴν ἡρώϊκὴν Κλεισσοβὰ, ταξιδιώτης καὶ ξεναγὸς τοῦ φίλου μου, ποῦ γιὰ πρώτη φορὰ ἔκανε τὸ προσκύνημα τῆς αἰματοκυλιμένης πόλεως καὶ τῶν ἀθανάτων μνημείων τῆς, βωθρῶν μαρτύρων τῆς ἐκτυλιχθεῖσης μοναδικῆς νιγαντομαχίας, τοῦ ἡρωϊοῦ καὶ τῆς αὐτοθυσίας τῆς σιδηροπύργου ἐκείνης γενεᾶς.

Ὁ καπετῆν Κανίνας στήν πλώρη ἔσκαβε σὸν συλλογισμὸς κάποιο πᾶν, ὁρῶντας λαίμαργον τοῦ τοιμακοῦ του, ἐνῶ ὁ ὑποαχίνας του, ἓνα φαρμακοῦλο δεκά-δώδεκα χρόνων, στήν ἄλλη ἀκρὴ ἔσκαζε τὸ πρῶτο ἐμπρὸς βοτῶντας τὸ σταλάκι σὺ χροταρισμένον βουρκο τῆς λίμνης καὶ προσορισμένο περισσότερο σὸ τραγοῦδι του, ἓνα μοιρολόγι ποῦ ἐφαλλαν ἡ Μεσολογγίτιδες τὴ νύχτα τῆς ἐξόδου, ἐξορῶντας τὴς τριχὰς τῆς κεφαλῆς των, μετὰ τὰς πόσις ἔσκαζαν παρὸν σὺ τῶμα εἰς τὸν ἀπὸ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς χορὸν :

«Δὲν κλαίμε γιὰ τὸ σκοτωμὸ ποῦ δὲ νὰ σκοτωθῆμε μὸν κλαίμε γιὰ τὸ σκλαβωθῆμε πῶς δὲ νὰ σκλαβωθῆμε»

Τὸ τραγοῦδι, γογγύει καὶ φιλέσθου, ἀληθινὸς θεῶν, παρ' οἷον τὴν μελοδιδασκάλου τῆς φωνῆς τοῦ μικροῦ, φαίνεται ποῦ εἰδύκατος σὸν φρεσὶ φαρμακοῦ τὴν φωνὴν τοῦ καπετῆν Κανίνα, γιὰτὶ πέταξε κάποτε τὸ πᾶν σὶὰ πόδια τοῦ ὑποαχίνας του, φωνάζων ἀγρυμνός :

— Ἀμοχεῖ μορὸ Ἰαγάρη ! Τὸ πρῶτο σὺλξί σὸ πρόσταγμα μετ' ὁμοῦ τὰ νερά τῆς λίμνης, σάειεντας σὸν δελφίνι, καὶ σιαματῆ σὸ λίγὸ στήν ἐνδοξὴ καὶ Τουρκοφάγον νηίδα !

Καὶ μετὰ ἐκεῖ ὡς ἐν ἐκτόσκι σὶὰ μελαγχολικὸς ταξιδιώτῃ διὰ τῆς φαντασίας σὶὰ περασιμένη. Κλεισὶ τὰ μάτια γιὰ μὴ σιγῆ καὶ δὲν θέλω νὰ τὰ ἀνοίξω πετῆ ! Σειδᾶνται καὶ ἀναπνέουσι μερσὸτὰ μου εἰκόνας διδοῦντας, λαμπρόφοιτες καὶ χροαόχρυντες, δὲ τὸ γραμμένο μετ' ἡμεῶν αἶμα ἔχει δοθῆ ἱερὰ παρακαταθήκη, τρομερὸν μὲν ἀντιδρόν, δ' ἔμας τὸς ἀπορόνους, τὸς ἀναζῶντας καὶ ἀσπείροις !

Τὰ ἵονα καὶ κοιμιόμενα νερά τῆς λιμνοθάλασσης ἀνοταράσσονται ἔξωρα ! Ἀπὸ ἀπορῶνα γίνονται θοὰ καὶ σὸν σῆγερο τρεσῶτο ἀπὸ γυλαστούς καταφθάνουν πᾶσιλοὶ οἱ βάρβαροι. Χιλιάδες εἶνε ! Ὄμιε ! Ὀδρῶλῶν σὸν δαυμονιόμοιο, γεμίζοντες λαχὰς τὸν αἰθέρα καὶ προχωροῦν, ἀπειλητικοὶ σὸν δαίμονες καισορροφῆς, παύοντες δεῖλὰ στήν τεταγομένη λίμνην μετὰ τὰ δαλὰ σὶὰ χέρια καὶ τὰ ἄσπρα φερέρα γυατᾶνὰ σὸν στόμα τῶν.

Ἡ νύχη μὸν πάσει ! Τὸ σῶμα ταλανίζεται, λυγμοὶ ἀναβαίνουν ἀπ' τὰ στήθη μου καὶ μετ' ἴσχυον ! Θέλω νὰ κρηφθῶ, δὲαν μὴ βοή μουϊόσητον, ἀνατριχαιστική, ἐρχεται μακρόθεν ἀπὸ τὴν ἔρεσιμονήν σὶὰ, καὶ ἀνιχνεῖ σὶὰ αὐτιά μου ἐνδραστηρικὴ καὶ παρηγορῶσα, σὸν φραμφορὰς, σὸν ἀγγέλου συναγορῶς.

— Στήν Κλεισσοβὰ ! Χριστιανοί, στήν Κλεισσοβὰ ! !

Φτεροπόδες προασιτοὶ καὶ ἐκδικητὰ λεοντέθυμοι τρέχουν τώρα ἀπὸ τὰ στενὰ τῆς μαρονοκατανομένης πόλεως γέροντες καὶ παιδιὰ, γυναῖκες καὶ ἱερομένοι καὶ ἄματωλοὶ εἰς ἐνόσηρον τῆς κινδυνενοῦσης νηίδος. Νὰ ὁ Τζαβέλλας ! Ὁ δαγκιλῆς καὶ ὁ Φωτομάρας, ὁ Κότσινας καὶ ὁ Σύντας, ὁ Βεῖκος καὶ ὁ Μπακατιέλος, ὁ Κότσινας καὶ οἱ ἄλλοι λεοντόκαρδοὶ ἄματωλοὶ φθάνουν σὸν ἀγγελοὶ ἐκδικητὰ, οπαίοντες μετὰ ροιμφᾶις παντὸν τὸν θάνατον, ἐν ᾧ ἀπὸ τοῦς καλαμοπέλιους προαχῶνας τῆς νηίδος θεοῖον οἱ ἦρωες μετὰ τὰ βόλια τους τὰ ἐφορμῶντα στήν τὸν ἀπῆστον.

Σφίγγου περισσότερο τώρα σφαιρισμένα τὰ μάτια μου ἀπὸ φόβου μήπως χάσω τὴν τρομερῆ, τὴν ἀφαντάστους ἀγρία καὶ μεγαλοπρεπὴ εἰκόνα τοῦ ἰεθῶν.

Ἡ λίμνη μαυροκόκκινη, αἱματώδης, ἀγγίζει σὸν ὑπερφωνικὴ ἀπείρατος χυτῆρα, μέσα εἰς τὴν ὁποῖαν ἐπιπλουν διονύγια πτώματα βαρβάρων, ἐν ᾧ αἱ ἀραὶ καὶ οἱ βόγγοι τῶν πληγωμένων, ἀναμειγνύονται μετ' ἡς ορακοφάγον σάπης τὰ ξηρὰ χτυπώματα, ἀνιχνεῖν ἀπαισίους καὶ ἡ βαρεῖα ἀπὸ τοῦς καπνοῦς

τῆς πυρῆδος ἀμύσφαιρα, ἡ δυσκολεῖουσα τὴν ἀναπνοήν, γεμίζει ἀπὸ τὰς λυσοῦδεις ὀργὰς τῶν ἀματωπημένων προασιτοῦν, καταδικωκῶτων ἐν τὸς τῆς λίμνης τοῦς ἀπομείναντας καὶ πανικοβλήτους φρυγάδας τοῦ Κιοιταχῆ καὶ τοῦ Ἱμπραῖμη.

Νεκρικὴ σιγὴ βασιτεῖει παραδόξως εἰς τὴν πολιορκουμένην, τὴν πολυπληκτικὸν καὶ ἀγέροχον πόλιν, τὴν ποῦ ὀλίγον ἀκόμη πολιτάραχον καὶ πολυθῶρον ἀπὸ τὴν κλαγγὴν τῶν δόλων καὶ τὸν βρόμον τῶν πυροβόλων. Ἡ πᾶντα συνειρήνητος τὴν καταστροφὴν καὶ ἡ ἀπόφραξις ἐλήφθη ! Ὁ ! τὶ εἰκόνας φοιτῆς ! Ἐρόντες ἐξηνητημένοι ψυχορραγοῦν ἀβρόηθητοι στήν καὶ γυναῖκες σὸν φαντάσματι ἀπ' τὴν πᾶντα, μὲλεις δυνάμειν νὰ σφρηθοῦν, σαβανῶνουν καὶ μοιρολογοῦν ἕλονται τὰ μικρὰ των εἰς τὸν προαῦλον τῆς ἐκκλησίας, ὅπου προσερχονται οὐρατοῖο καὶ κλονίζουσι οἱ τοσάκις μισηθέντες, μετ' ὃν θάνατον πολεμιστοὶ νὰ κοιωνήσων τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

Ἡ ὄρα τῆς ἐξόδου ἐφθάνει ! Οἱ ἀσθενεῖς, οἱ γέροντες, οἱ μὴ δυνατέμοιο, ἡ οἱ μὴ θέλοντες νὰ παρακοιουθήσων τοῦς ἐγκαταλείποντας τὴν γῆν, τὴν δόλοιν μετ' ὅσον αἶμα ἐπίουσι, κλείονται στήν μεταροιαποθήκη, ἵνα καὶ θησκόντες ἀνταλλάξουν σιτηθᾶμιν πρὸς σιτηθᾶμιν μετ' ὃν αἶμα ἀπῆστον τὴν γῆν τῶν πατέρων των. Ἀνδρες καὶ γυναῖκες, παιδιὰ καὶ γέροντες, ἀνταλλάσσουν ζῶντας τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν, καὶ γονατίζον ὅλοι βρέγοντες μετ' ὅσον δάκρυα ἀπογορητοῦ τὴν γυναικῆν, τὴν προσφιλεῖ γυνεῖσαν φιλοῦντας τοῦς λίθους, ἑγκαταλείβουσι σφιγτὰ τὰ πυροβόλια, τὰ ὅποια βρέχουν μετ' ἄκρυμα, σντηρόφους καὶ αὐτοῦς ἀγῶροτους, μετ' ὅσον τοσάκις ἐδενκίανται καὶ ἐδοκῶτοιν κεραινοβολοῦντες τοῦς ἐκδρομῆς.

Τὰ γονατῆ μὸν λυγίζουσι καὶ σαρῶζονται στήν αἰματοποικιλήν ἄμμο. Τρομακτικὸς ἀνιχνεῖ τώρα σὶὰ αὐτιά μου ὁ δῆμος, ὁ δὲ δόνησις τῶν γονατοκαπῶν, τῶν ἀκολούθησαντων εἰς τὸ ἀπῆστον τὸλίμη διάβημα τῆς γενναίας καὶ λαμβροβόλου φροοῦσᾶς, ἡ ὅποια ἀρόμητος δισσοχίει τὰς τεκνᾶς ἐν εἰδέει δικτύου ἐνδρονοῦσας ὀλόχας τῶν Ἀλβανῶν τοῦ Κιοιταχῆ καὶ τῶν ἀπῆστον τοῦ Ἱμπραῖμη.

Ἀνοίγει τὰ μάτια μου ἐντρομος, γιὰ νὰ διώξω τὴν θλιβεράν, τὴν ἀγρία, τὴν σπαρταζτικὸν καὶ ἐξαντλητικὴν εἰκόνα, ἀλλὰ τὸ δάκρυ φλογερὸ θολώνει γιὰ λίγὸ ἀκόμη τὴν ὄρα καὶ μὸν κοιτῆει τὴν παραματικότητα σννεζίζουσι εἰς εἰκόνας τὴν ἐκτυλιζέιν τῆς ἀματωρᾶς τραγοῦδιος.

Θεοῖονται καὶ ἀπῆστον ἐδῶ ἔντὶ χάλιασαν σφαιροῦν οἱ πρῶτοι καὶ γεννητοὶ παρατόλιοι ἀμωτωλοῖ, ὡς καὶ ὀλόκληρος ἡ ἐγέννησις τῶν Φιλελλήνων φάλαγξ. Ἐκδικητῆρις παρῆσις ἡ Σουλιώτιδες σσιεῖον τὸν τρομόν καὶ τὸν θάνατον εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἐξθροῦ, ἀνοίγοντας διόδους μετὰ γυατᾶνᾶν των, χτυπῶντες μετ' ὅσον, ἐνῶ κροατοῖν σὶὰς ἀγνάλας μνητὰ προαῶματα καὶ φροτῆα αἰμῆμα, τῶν τέκνων ἡ τῶν ἀδελφῶν τὰ ἀσπασίοντα ὀπίσματα. Σπντηροβολοῦν στή νύχτα τὸ βαθὺ τρισκοτάδο τὰ γυατᾶνᾶ, θρυμματίζοντα κόκκαλα, ἡ σφρηζέον σὸν ὄσπρτες φαρμακρῆς σὸν λυσοῦδες τῆς ὀόρας οσπίου, καὶ πᾶρα πᾶρα οἱ θρηνοὶ καὶ οἱ γογγυμοὶ τῶν σφραοῦμένων ἀθῶων γεμίζον τὸν ἀέρα καὶ ἀνέχονται σὸν οὐρανὸ ὡς θυμῆμα πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν...

Ἐνας σπασμὸς σνγκλονίζει τώρα τὴν γῆν ! Κρότοι ὑποκρόνοι τινάζουν σὶὰ ὕψη ὀσκάας καὶ ξύλα, λίθους καὶ κρόκαλα, ἐνῶ μὴ λάμψις ἐνόηουσα γῆν καὶ οὐρανόν, φοιτῆει γιὰ μὴ σιγῆν σαβανωμένην τὴν νυκτιόσπρον πλεόν πόλιν, καὶ δείχνει μέσα ἀπ' τὸν καπνόν καὶ τὰς φλόγας, καθοισμένη σὲ θρόνον αἰμῆτο, σπολιζόμενον μετ' ἡμῶν κόκκινα διαμάντια—τὸ αἶμα τῶν παιδιῶν τῆς—μὴ παρθῆνα χιλοπληγωμένη καὶ αἱματοβρεχέτη νὰ ἀνιχνεῖται σὶὰ ὕψη μετ' ὅσον πλεόν τὰ δρομὰ τῆς καὶ νὰ θρηπῆ μετ' ἡ γλυκειῖ τῆς μάνας πατοῖδας φροτῆ : — Αἰωνία σου ἡ νύχη Καρῆλη ! Αἰωνία σου ἡ νύχη, παιδιὰ μου...

Νύχτωος ἀδὲ ! Ὁ καπετῆν Κανίνας, μετ' ἓνα δυνατὸν τράβηγμα, μετ' ἔργαλε ἀπὸ τὸ λήθαργον, εἰς τὸν ὅσον εἶχα τόσους ὄφες βυθιοθῆ. Ὁ σντηροφῶς μου ἀνυπόμονος μετ' ἔσπρτες σὶὰ πρῶτο καὶ μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφωμε σὶὰ δοξασμένη πόλιν, τῆς ὅποιας οἱ κάτοικοι διηγοῦνται ὅτι καὶ τώρα ἀκόμη, σὸν τσακίζουσι τὰ μεσάνυχτα, οἱ διεχορῶντες τῶν «Κήπων τῶν Ἡρώων» ἀκούει τριξέμο κοκκίλον τὴν ὄρα ποῦ ἡ φωνὴ τοῦ πληροῖον φροσοῦ νυκτοφῆλακος τρανοῖλαξει ! — Φυλὰ... κίεῖες Ἰηγορητεῖεῖεῖε !

Κ. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

Ὅστις γελᾷ πᾶν θὰ κλαύσῃ εὐκόλως. Χρειάζεται πᾶν νὰ ἐνοήσῃ τις μίαν ἀλήθειαν. Πρῶτο. Δαρσοφουκόδ.

ΤΟ ΑΟΝ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΜΑΣ

Ἐλπιε προχθὲς ἡ προθεσμία τῆς ἀποστολῆς ὑποδεδειγμένων διὰ τὸ Α' μέγα δημοψηφισμά μου : «Πόσιους Ἑλλήνας ποιετὰς προτιμᾶτε ἀπὸ τοῦ Σολωμοῦ μέχρι σήμερον».

Γίνεται τώρα ἡ διαλογὴ, καὶ μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας θὰ δημοκτενοθῶν εἰς τὸ ὄφελον ἡ κρισίς καὶ τ' ἀποτελέσματα.

ΟΙ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗ

Πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς πολλὸ μεγάλος γιὰ νὰ γράψῃ παραμύθια γὰρ τὰ μικρὰ παιδιὰ...

Ὁ Αἰώπος, ὁ Κολῶφ, ὁ Ἄνδρος σὸν πρῶτότυπο πῶς θὰ διαδεδῶν ἀπ' τὰ σφαιρὰ ἐλληνοπόλεμα ; Κί' ἂν δὲν διαδῶν τὰ παιδιὰ αὐτοῦ, τί θὰ διαδῶν ; Μήπως τὸ «Ῥοῖα μιλᾶ, τὸ κῆπου σιγῆ, τὰ κόκκινα μῆλα, τὰ πράσινα φύλλα μ' ἄρσσαν πολὸ» ;...

Κί' ἂν βρῶνται σήμερον ἓνας Περγιαλίτης, ἓνας Σπασίωτης δάσκαλος, ἓνας διχαλαμένους παιδαγωγός, ἓνας ποιητῆς, ἓνα μεταφράστη τ' ἀριστοτελικῆς τοῦ Αἰσώπου καὶ τῶν ἔξων μυθολογῶν, καὶ νὰ τὰ βάλῃ αὐτὰ τὰ παραμύθια σὲ στίχους ἁπλοῦς καὶ ἄρμονικους, σὲ γλώσσα σφρητικὴ καὶ ἐκλογιστικὴ γιὰ τὰ παιδιὰ, πρέπει μ' ἐνθουσιασμὸν νὰ χαιρετισοῦμε τὸ γεγονός.

Ἡ ἀρχὴ εἶνε τὸ μὸς τοῦ παντός. Βίβλια ὁ Περγιαλίτης δὲν εἶνε ὁ πρῶτος νεοῦλλην ποιητῆς ποῦ θὰ μάς κροσασίση τραγοῦδιὰ γιὰ τὰ παιδιὰ, πρῶτῆτα ἀπ' αὐτὸν ὁ Παλλῆς, ὁ Ἀρσίνης καὶ ὁ Βιζυηνός ἐφραψῶν, ἀλλὰ ὁ Γιάννης Περγιαλίτης εἶνε ὁ πρῶτος ποῦ συστηματικὰ καὶ μεθοδικὰ, ὕστερα ἀπὸ ἐργασία καὶ πᾶρα πολλῶν χρόνων, θὰ ἐδῶσῃ τὰ ἐλληνοπόλεμα ἓνα βιβλιαρικὴν παραμύθιον γραμμῆν σὲ στίχους γιὰ παιδιὰ, γιὰ τὰ ἐλληνοπόλεμα ἀποκλαστικῶς.

Ἡ «Δάφνη» ποῦ ἀγκάλασε δὲ τ' ὄρατο καὶ καλὸ καὶ τὸ πρόγραμμά τῆς εἶνε νὰ ὑποστηρίξῃ καὶ νὰ διαλαλῇ τὴν ἀληθινὴν ἐργασίαν τῆς προόδου, σφίγγει τὸ χερὶ τοῦ ποιητῆ τῶν «Τρελλῶν τραγοῦδιῶν» καὶ περμῆνει τὸ βέλο του, μετ' ἔπν ἐπιφύλαξι, νὰ μιλῇ σὲ κενεῖστερα τότε.

Ὅσοι θέλουσι ν' ἀποκηθῶν τοῦ «Παδχαγωγικοῦ μύθου» τοῦ Περγιαλίτη μποροῦν ν' ἀπεθῶνθον στέλλοντες τὸ ἀντίτιμο, δραχμᾶς 2, (γιὰ τοῦς δημοδιδασκαλοῦς, φοιτητὰς καὶ μαθητὰς δραχμῆν 1) στὸν κ. Κ. Δ. Σωτηριοῦ, τηλεδρόμον τῆς Φιλολογίας, ὁδὸς Σμυρ. Τρικοῦπης ἀριθ. 3, Ἀθήνας, ἢ στὸν συγγραφέα κ. Γιάννη Περγιαλίτην, Σπῆτσας.

Σημ. «Δάφνη». Τὸ περιοδικὸν βρισκεται στήν εὐχάριστη θέσι ν' ἀναγγεῖλῃ πῶς καὶ ἄλλος ἀπόστολος τῆς Ἰδέας, ὁ Ἐπαμεινώνδας Παπαμυχιλῆ, δημοδιδάσκαλος καὶ αὐτὸς, θὰ ἐκδοθῆ σὲ βιβλίον συλλογῆν νεοελληνικῶν παραμύθιον γιὰ τὴς μητέρας. Μπράβο τοῦς !

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΠΕΤΑΧΤΑ

* Ἄπαντες οἱ φοιτητὰ ἐδρῶνονται ἐν ἐξέγερσι διὰ τὰ ἐναντίον τοῦ Πανεπιστημίου ἐν τῇ Βουλῇ λεχθέντα.

* Ἐκλήθησαν δὲ ἐμπροσθεν τοῦ Πανεπιστημίου ὑπὸ τινων οἱ ὅποιοι καὶ πρωτόκλιον εἶχον σντάξει καὶ τοῦς... ρητορικῶς των, καὶ παρότρυναν τοῦς συναδέλφους των νὰ μεταδῶν εἰς τὴν Βουλὴν καὶ ἐπιδύσασσι ψήφισμα διαμαρτυρίας.

* Ἄλλ' οἱ πλεῖστοι ἀπέκροσαν τὴν γνώμην ταῦτην καὶ ἀπεδοκίμασαν τοῦς δύο πρωτεργάτας.

* Ἐξῆλθε καὶ ὁ κ. Πρύτανης εἰς τὰ Προπύλαια καὶ παρεκάλει τοῦς φοιτητὰς νὰ διαλυθῶσι ν' ἀφῆσσι. δὲ τὸ ζήτημα νὰ τὸ λύσων ἡ Σύγκλητος, καὶ αἱ Σχολαί.

* Τὴν Κυριακὴν συνήλθον ἐπίσης οἱ φοιτητὰ τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς εἰς τὰ προπύλαια τῆς Ἀκαδημίας, σννέταξαν ψήφισμα κατὰ τοῦ νομοσχεδίου τῆς Μέτης Ἐκπαιδεύσεως, ὅπερ ἐπέδωκαν εἰς τοῦς κ. κ. Πρωθυπουργόν καὶ ἐπὶ τῆς παιδείας ὑπουργόν.

* Ἐν γένει τὸ Πανεπιστήμιον ὀλοκλήρον ἐδρῶσεται ἐν ἐξέγερσι, διάφοροι προκλήσεις πρὸς τοῦς φοιτητὰς γίνονται καὶ πιθανῶς νὰ σννέλθων πάντες καὶ ὁμοφῶως νὰ διαμαρτυρηθῶσι.

Θάνος Δ. Ανδράδος φ. φ. Καλλιτέρα νὰ γεννηθῇ τις χωρὶς μύτη παρὰ χωρὶς τύχη. Ἰταλικὴ Παροιμία. Περ. Γ. Δανδῖος. Νάπλιον.

SALVE AMOR!... CANTUS CANTUUM VULUPTÉ VELOUTÉΕ

— Πές μας, χλωμὲ τραγοῦδιστί, μετ' ἡ μοιάζουμε ἢ δύο μας εμεῖς ;

— Ἡ δύο σας μοιάζετε σὲ λιποθυμισμένους ἀγτίδες τῆς ἀνατολῆς ποῦ ἐξέφυγαν κρηφὰ κρηφὰ καὶ πρῶτες-πρῶτες ἀπ' τὸ λευκορόδινο τῆς χαμόγλο πῖου ἀπ' τὴ μελανὴ κοφῆ... Ἡ μορφὴ σας εἶνε ὅχι τριαντάφυλλα, ὅχι ἐκατοντάφυλλα, εἶνε μυριόφυλλα ποῦ ἐσφυλλίζονται ἀργὰ ἀργὰ σὲ κάθε φύλλου, ποῦ σταλάζει ἀπ' τὰ διαφωσμένα γέλια μου στὰ νεκταροστάλακτα δικὰ σας χέλια, στὰ μάτια σας, ποῦθουνε τὸ μαλωμένο χρῶμα τῶν περιστεριῶν, ποῦνε σὲ γάλα πᾶναγνο λουμένα...

— Ἐμεῖς μετ' ἡ μοιάζουμε ; εμεῖς ἢ δύο μετ' ἡ μοιάζουμε ;... — Ἡ δύο σας μοιάζετε σὸν κύκνοι ξωτικοὶ καὶ ἡ ξανθὴς σας κόμης εἶνε σὲ νὰ χρυσοπεθαίνῃ τὸ ἡλιοβόσθημα στάλαβαστινα κεφάλια τῶν κύκνων... τὰ κορμὰ σας γλυστᾶνε μέσα στὰ φλογισμένα σφρηταγαλίσματα μου σὰ μᾶμα μοιάζουμε σὸν κρῖνον, ποῦ ἀπαλοκινίζονται στὰ ὠρατὰ ἀνάλαρα κοματάκια λιμνοῦλας γαλανῆς, κρημνισμένα σὲ βαθεῖς σκιαδές...

— Ἐμεῖς μετ' ἡ μοιάζουμε ; εμεῖς ἢ δύο μετ' ἡ μοιάζουμε ;... — Ἡ δύο σας μοιάζετε σὲ νύμφες, ποῦ ζῶνε σὲ σμαραγδῆσι δάσσι ἀπολοήσικωτα, ἀόρατες μουσικῆς νύμφες, ποῦθουνε τῆς μαρμαρένης πλάτης γυνῆς, ἀφῆμένες στὰ φιλία ἀγνοαστων ταυρίων ποῦ τὰ στοματᾶνι τους κερᾶνε λαχταρισμένους λιποθύμους καὶ ὀλόθυμους ἥδονες...

— Ἡ κόμης σας φαντάζουμε σὸν κύματα χρυσοφάνια μακρυντῆς θάλασσης, ποῦ φρεκιάζουμε νοσταλγικὰ στὴ γαλήνη ἀπὸ τὰ λαγνὰ χάρια τοῦ ξερύθου... τὰ αερούματα φιλία ποῦ ἀνεβαίνουν ἀπ' τὰ βῆθη τῶν σπηθειῶν μου ὡς τὰ στεγνωμένα μου τὰ γέλια, θέλουσι νὰ ποῖσσουν τὰ κορμὰ σας ὀλόγλυκας ἠδουαθεῖες.

— Ἐμεῖς μετ' ἡ μοιάζουμε ;... εμεῖς ἢ δύο μετ' ἡ μοιάζουμε ;... — Ἡ δύο σας μοιάζετε σὲ γεννημένες ἀπὸ χυμὸς ἀνεγγίχτων ἀρόκριτων, ποῦ διακροσταλίζουσι στὰ μενεβένεια ρελινα σὸν πεθῶμα ἀπὸ θλῆριν ἀπὸ ἀνεπίπρη θλῆρι καὶ τροφερὸ καυμό... τὰ μάτ α σας εἶνε σὸν ἀγῆβιδες ἀπάτητον γυαλοῦ καὶ ἡ στήθη σας λευκιάζουμε σὲ χιονοπάγες ποῦ χαμογελάνε σὲ κάποια ἀόρατη λαγκαδιὰ τὴν ἀπριλιάτικὴν νύχτα στὰ μουσικὰ φιλία τοῦ ἀστερένιου ἀσμηόφρουτου... Τὰ χαμογέλια σας, σὲ κάθε διαφωσμένον χάρδι μου, σὲ κάθε πικρὸ χάρδι μου, ποῦ φιλεῖ τοῦς ἀφροσπένθωνες κόλπους τῶν κορμιῶν σας, μοιάζουμε σὸν ἐσφυλλίσματα χρυσάνθεμον σὸν ἀνοξιάτικο ἀλαφροῦ λιούρι...

— Ἐμεῖς μετ' ἡ μοιάζουμε ;... εμεῖς ἢ δύο μετ' ἡ μοιάζουμε ;... — Ἡ δύο σας μοιάζετε σὲ χυμὸς ἀνεγγίχτων ἀρόκριτων, ποῦ διακροσταλίζουσι στὰ μενεβένεια ρελινα σὸν πεθῶμα ἀπὸ θλῆριν ἀπὸ ἀνεπίπρη θλῆρι καὶ τροφερὸ καυμό... τὰ μάτ α σας εἶνε σὸν ἀγῆβιδες ἀπάτητον γυαλοῦ καὶ ἡ στήθη σας λευκιάζουμε σὲ χιονοπάγες ποῦ χαμογελάνε σὲ κάποια ἀόρατη λαγκαδιὰ τὴν ἀπριλιάτικὴν νύχτα στὰ μουσικὰ φιλία τοῦ ἀστερένιου ἀσμηόφρουτου... Τὰ χαμογέλια σας, σὲ κάθε διαφωσμένον χάρδι μου, σὲ κάθε πικρὸ χάρδι μου, ποῦ φιλεῖ τοῦς ἀφροσπένθωνες κόλπους τῶν κορμιῶν σας, μοιάζουμε σὸν ἐσφυλλίσματα χρυσάνθεμον σὸν ἀνοξιάτικο ἀλαφροῦ λιούρι...

— Ἐμεῖς μετ' ἡ μοιάζουμε ;... εμεῖς ἢ δύο μετ' ἡ μοιάζουμε ;... — Ἡ δύο σας μοιάζετε σὲ χυμὸς ἀνεγγίχτων ἀρόκριτων, ποῦ διακροσταλίζουσι στὰ μενεβένεια ρελινα σὸν πεθῶμα ἀπὸ θλῆριν ἀπὸ ἀνεπίπρη θλῆρι καὶ τροφερὸ καυμό... τὰ μάτ α σας εἶνε σὸν ἀγῆβιδες ἀπάτητον γυαλοῦ καὶ ἡ στήθη σας λευκιάζουμε σὲ χιονοπάγες ποῦ χαμογελάνε σὲ κάποια ἀόρατη λαγκαδιὰ τὴν ἀπριλιάτικὴν νύχτα στὰ μουσικὰ φιλία τοῦ ἀστερένιου ἀσμηόφρουτου... Τὰ χαμογέλια σας, σὲ κάθε διαφωσμένον χάρδι μου, σὲ κάθε πικρὸ χάρδι μου, ποῦ φιλεῖ τοῦς ἀφροσπένθωνες κόλπους τῶν κορμιῶν σας, μοιάζουμε σὸν ἐσφυλλίσματα χρυσάνθεμον σὸν ἀνοξιάτικο ἀλαφροῦ λιούρι...

— Ἐμεῖς μετ' ἡ μοιάζουμε ;... εμεῖς ἢ δύο μετ' ἡ μοιάζουμε ;... — Ἡ δύο σας μοιάζετε σὲ χυμὸς ἀνεγγίχτων ἀρόκριτων, ποῦ διακροσταλίζουσι στὰ μενεβένεια ρελινα σὸν πεθῶμα ἀπὸ θλῆριν ἀπὸ ἀνεπίπρη θλῆρι καὶ τροφερὸ καυμό... τὰ μάτ α σας εἶνε σὸν ἀγῆβιδες ἀπάτητον γυαλοῦ καὶ ἡ στήθη σας λευκιάζουμε σὲ χιονοπάγες ποῦ χαμογελάνε σὲ κάποια ἀόρατη λαγκαδιὰ τὴν ἀπριλιάτικὴν νύχτα στὰ μουσικὰ φιλία τοῦ ἀστερένιου ἀσμηόφρουτου... Τὰ χαμογέλια σας, σὲ κάθε διαφωσμένον χάρδι μου, σὲ κάθε πικρὸ χάρδι μου, ποῦ φιλεῖ τοῦς ἀφροσπένθωνες κόλπους τῶν κορμιῶν σας, μοιάζουμε σὸν ἐσφυλλίσματα χρυσάν

Η ΕΝ ΤΟΙΣ ΝΑΟΙΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Πολύ αξιομνημόνευτα φαινόμενα ήμιν δοσι των 'Ελλήνων καταφέροντα κατά της πατροπαράδοτου φωνητικής, αν' ης εσίζουσαν εν ορθόδοξοις ναοίς ευρωπαϊκήν μουσικήν. 'Αλλά τούτοις μάλλον είναι ο τοιοῦτος αξιομνημόνευτος, διότι και τολμήσει μάλιστα νὰ λέγοιτο βάρβαρον τὴν τῆς ἀμνηστίας ἡμῶν μητρὸς ἐκκλησιαστικὴν μουσικήν. 'Αλλά τότε, ὡ φιλῆται, βάρβαρος εἶναι καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς ἀγία τοῦ Χριστοῦ 'Εκκλησία, ἡ ἀπὸ τοῦ ἀλύτου βήματος αὐτὴν παραδεξιμένη. 'Εκτός ἀν ἄλλων ἀδιαφέρει τοὺς τῶσον προσδευτικούς αὐτοὺς ἄνδρας, οἵτινες ἡμέρας ἀτυχῶς πληθύνονται παρ' ἡμῶν, ἐν τῇ προαίφῃ τοιούτων δεισιδωρῶν καὶ εἰς τὴν 'Εκκλησίαν καὶ εἰς τὴν πίστιν, ἔτοιμοι οὗτες καὶ ταύτην νὰ μᾶς συστήσωσι, νὰ μεταλλάξωμεν ἐπὶ τὸ ευρωπαϊκώτερον! (sic).

'Αλλ' ἡ ἐκκλησία αὕτη, ὡ ἀξιοθιμώτατοι ἄνθρωποι, μετὰ τὴν μουσικὴν τῆς τῆν ὑπὸ τῶν θεοφόρων πατέρων ἐπὶ τὸ σμνότερον καὶ προπεδέστερον διαταχθεῖσαν καὶ φυλακτομένην ἐν τῇ θρησκείᾳ τῆς καθ' ἡμᾶς 'Ανατολικῆς ἐκκλησίας—ἡ ἐκκλησία—αὕτη λέγομεν—καὶ ἡ πίστις ἐγένετο ἡ σάνις τῆς σωτηρίας ἡμῶν καὶ ἡ κλειδίως ἡ περιφύλαξαι καὶ τῆς τριμυρίας, τῶν καταγίτων καὶ τῶν καταστροφῶν τὰ εἶμαι καὶ τὰς παραδόσεις καὶ τὴν γλώσσαν καὶ τὸ ἔθνος αὐτὸ, ὃ δὲ ἐν τῇ καλλιῃ του ἐν ἀνατολικῇ μουσικῇ προσυχομένους μοναχῶς καὶ ὃ μετὰ τοῦ λαοῦ ἀναστραφόμενος ἱερεὺς καὶ παρηγορῶν καὶ περιβόλων αὐτὸν ἐν τοῖς θείοις αὐτοῦ ἐγένοντο ἐν ταῖς μαύραις ἡμέραις τῆς δουλείας οἱ καλοὶ ἀγωνισταὶ οἱ τὸν καλὸν τῆς πίστεως ἀγῶνα ἀγωνισθέντες καὶ ἐν μέσῳ αἰρέσαντες καὶ διαγίτων καὶ ἐρωμῶσεων προσπαθόντες, ἵνα μὴ τις ἐκ τῶν παραδόσεων τῆς ἐκκλησίας ὑποστῇ νοθείαν τινά.

'Αλλ' οἱ εὐρωπαϊκίζοντες ἤδη ἐκ τῶν 'Ελλήνων δὲν εὐλαβούνται τὸ σύστημα τοῦτο τῆς ἱερᾶς αὐτῆς φωνητικῆς, οὐδ' ἀνεκάνεν ἔχει ὀρισθῆναι ἀπὸ τῶν ἀποστολικῶν ἁγίων μέχρι σήμερον καὶ οἷον μέλ-
πεται καθ' ἑκάστην ἀπανατοχῆ τῆς 'Ανατολῆς καὶ ἐν ναοῖς καὶ ἐν μοναστηρίοις, ὡς ἔθιμον πατροπαράδοτον καὶ ἀμειτάστοτον ἀλλὰ ἐγροῦσι νὰ εἰσαγά-
γῃσι μὲλῃ γυναικοκρατικῆ καὶ κλαδικῆς θεάτρων προποιοῦμενοι οὕτων τῶν προσδευτικῶν, ἐν ᾗ ἀλη-
θὲς ὑπὸ τοῦ τοῦ συμμοῦ ἢ μάλλον τῆς κούφότητος κινούνται.

Πλὴν καὶ αἱ αἰτίας τῶν ἐπιθυμούντων, ἵνα εἰσαγάγῃσιν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τὴν θεατρικὴν ταύτην τῆς Δύσεως μουσικὴν καὶ οἱ ἱσχυρισμοὶ αὐτῶν ὅτι ἡ τῆς 'Ανατολικῆς ἐκκλησίας μουσικὴ εἶναι μονό-
τονος καὶ ψάλλεται διὰ τῆς ῥιθῆς εἶναι αἰτίας φευδεις καὶ ἀνοικοί. Διότι ἐν αὐτῇ τῇ τῆς φωνῆς ἐκφορᾷ (τὴν ὅποιον διὰ τοῦ μητρικοῦ γάλακτος παρέδωσαν ἡμῖν οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι καὶ ἡ ἀγία ἡμῶν ἐκκλησία διὰ τῶν ἱερῶν καὶ θεσπιστῶν αὐ-
τῆς ἔθιμον ἀναλλοίωτον διετήρησαν) ἔνεστι τὸ σμ-
νόν καὶ μεγαλοπρεπὲς καὶ τὸ ἀναρμόδιον καὶ ἀρ-
ρενωπὸν ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸ θηλυπρεπὲς καὶ χαμοῦδος.

'Αν δὲ τις τοὺς φθόνους τῆς ἰταλικῆς γλώσσης καὶ μουσικῆς θελήσῃ νὰ προσαρμόσῃ τὴν ἑλληνικήν, τότε καὶ ὃ ταύτης χαρακτικὴ καὶ αἱ προσφθῆλαι ἐξ ἀνάγκης εἰς ἄλλοτερον εἶδος θέλουσιν ἐκπέσει καὶ διαφθαρῇ καὶ τὸ θεινὸν καὶ ποικίλον τῶν ἑλλη-
κῶν φθόνων παντελῶς θέλει ἀπολωθῆ.

'Ὅταν οὐδεμῶς γελῶσι διὰ τῶν φοιτῶντων εἰς τὰ θεάτρα τελειοποιήσεως δευτῆς ἢ τῆς ἐκκλησίας μουσικῆς. Διότι ἡ τελειοποίησις αὐτῆς ἐγκτεταί ἐν τῇ εὐπρεπέει καὶ τῇ σμνότητι καὶ τῇ κατανύσει τῆς ψυχῆς, ὃ δὲ εἶδος Χρυσόστομος, συμφωνίως πρὸς ταῦτα, σαφῶς ἀπαγορεύει τὰς θυσιακὰς φωνη-
τικὰς καὶ τὰς ἐκτεταμῆς φωνὰς, σφοδρῶς ἐξελέγ-
χων τοὺς ἐν τοῖς πνευματικαῖς ζῆμασι ἀναμνη-
νόντας τὰ ἐξωτερικὰ τῶν θεάτρων σχήματα καὶ τὰς θέσεις καὶ τὰς ἀσήμενας φωνὰς.

Διὰ δὲ τοῦτο καὶ δὲν ἀμφισβόλλομεν ὅτι θέλομεν συνελθεῖν καὶ πάντες ἀπὸ κοινοῦ θέλομεν ἐργασθῆ
ἢ ἐκκλησία ἡμῶν ἐξακολουθῆσαι φάλλουσα κατὰ τὸ πατροπαράδοτον ἔθιμον, τὸ γνήσιον καὶ εὐσεβεὲς ἀμετάστοτον καὶ ἀμετακινήτων.

'Εοὶ' ἐν ἄδωρ τε ρεῖ καὶ δένδρα μακρῶν τετήλην.
Γεώργιος Ε. Παπαχατζῆς
Φοιτητῆς τῆς Νομικῆς

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΣΠΟΝΕΚ

'Ο ἀξιοτίμος καὶ ἀγαθὸς κόμης Σπόνεκ, ὅστις ἦλθεν ὡς σύμβουλος τοῦ βασιλέως Γεωργίου εἰς τὴν 'Ελλάδα, ἀναχωρήσας ποτὲ ἐκ Κοπεγχάγης ἐπέ-
μεταβῆ δι' ἀπικονικίτου εἰς τὸ 'Αμβούργον ἀπεβί-
θασε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ κῆνα τινα ἐν ὑπερβαλλόντως ἡγάπα. 'Αλλὰ τὸ ζῆρον τοῦτο ποιῶν καὶ πηδῶν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος πέριξ αὐτοῦ, ἔπεσε κατὰ τύχην εἰς τὴν θάλασσαν. 'Ο κῶνον μου, ὃ κῶνον μου, ἀνέκραξε εὐθὺς τότε ὁ κόμης τεταραγμένος. Κυ-
βερνήτη, παρακαλῶ στήσον τὸν ὄρθρον τοῦ πλοίου. Λυποῦμαι πολὺ ἀπῆντησον ἐκεῖνος, ὅτι ὁ κανονι-
σμός ἀπαγορεύει αὐστηρῶς τοιαύτην ἀνακίχουσαν ἐνεκαζῶν. Αἱ ὦραι καὶ αἱ στιγμαὶ ἡμῶν ὑπάρ-
χουσι ἡριθμημένα. 'Αδύνατον, οὐδέλωσ ἀναστῆλω τὴν κίνησιν τοῦ πλοίου. 'Αλλ' ἂν ἦτο ἄνθρωπος; ἤρῳτησεν ὁ κόμης. 'Α, τότε διέφραξεν ἡ ὑπόθεσις βπέλαθεν ὁ πλοίαρχος. Μόλις δὲ ταῦτα εἰπόντος, ἀκούονται φωναὶ πανταχῶθεν τῶν καταστρώματος: 'Ανθρώπος ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν! ὁ κόμης Σπόν-
εκ τῷ ὄντι ἔβριψεν ἑαυτὸν εἰς τὰ κύματα ἐνδευ-
μένως ὡς ἦτο. 'Ὅθεν τὸ πλοῖον ἐστάθη ἐξ ἀνάγκης καὶ ἀνάκτων ἐν τῷ ἄρα ἐστάλη, ὥστε οὕτω διεσώθη καὶ ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος καὶ τὸ φιλέσπονον ζῶον.
Καλάμα. Μ. Ν. Τράκας

Α. Χ. ΠΑΠΑΚΤΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΗ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
ΜΙΚΡΟΣ ΟΙΚΟΣ
85 ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 85
ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΟΡΜΑ ΚΟΡΣΕΔΩΝ ROYAL
ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΕΙΟΝ Γ. Ι. ΖΑΜΟΥΖΑΚΗ

'Οδὸς Ἀθηνᾶς 65 Εἰσοδος Παλλάδος 1α
Εἰδικίτης τεχνικῶν ὀδόντων. Ἐφαρμογὴ τε-
λεία καὶ ταχεῖα καὶ ἡγγυημένη. Ὑλικὰ Ἀμερικανικά
ἀριστά. Ἐμφράξεις ὀδόντων διὰ νεωτέρας
γερμανικῆς μεθόδου. Θεραπεία ἐν γένει τῶν παθῶ-
σεων τοῦ στόματος. Τιμαὶ λίαν συγκαταβατικαί.

3000 ΑΔΙΑΒΡΟΧΑ
3000 ΠΑΛΤΑ
3000 ΜΠΕΡΤΕΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Γ. ΜΠΑΛΑΣΚΑ

Προμηθευτὸς τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Πρίγκηπος Γεωργίου.
Τιμηθέντος εἰς πλείους μεγάλας ἐκθέσεις.
ΙΑΡΥΕΝΤΑ ΤΩ 1891
'Οδὸς Γεωργίου Σταύρου 4.
Ἡ ἐφετινὴ χειμερινὴ συλλογὴ τοῦ ἄνω ἐμπορο-
ραπτικοῦ οἴκου ἦν ἐξέλεξεν αὐτοπροσώπως ὁ κ. Γ.
Μπαλασκὰ ἐπὶ τοῦτο μεταβάς, ὡς κατ' ἔτος, εἰς
τὰ μεγαλειότερα ἐργαστήρια Ἀγγλίας, Σκωτίας καὶ
Γαλλίας, θὰ καταπλήξῃ τῶσον διὰ τὴν ἀρίστην
ποιότητα αὐτῆς ὅσον καὶ διὰ τὴν ἰδιότροπον πλοῦ-
τον τῶν χροματισμῶν τῆς.
'Εκτός τῶν ἄνω πλαστοκνημάτων τοῦ ἐμπορο-
ραπτικοῦ τοῦτου καταστήματος, τὸ συντείνον εἰς
νὰ προσελκύνῃ πάντα καλαίσθητον, εἶνε καὶ αἱ κατὰ
20—25 ο/ο εὐθηνότερα τιμαὶ ἀπὸ παντός ἄλλου
καταστήματος.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΣ ΟΙΚΩΝ

'Ασφαλιζόμεν τὴν συντήρησιν ἠλεκτρι-
κῶν κωδόνων δι' ἐτος ἀντὶ δραμῶν 4.
'Ενεργούμεν ἐγκαταστάσεις ἠλεκτρικῶν κω-
δόνων, φῶτων ἀεριοφῶτος, ὑδραυλικὰς
ἐγκαταστάσεις. Καὶ ἐν τῷ ἰδίῳ καταστήματι
εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ εἶδη φωτισμοῦ.
Κατάστημα Ἀγωνίου Ναύλεση, ὁδὸς
Χρυσοπηλαιωτίσης καὶ Πραξιτέλους, ἀ-
ριθμοῦ 32.

ΗΛΕΚΤΡΟΜΗΧΑΝΟΥΡΓΕΙΟΝ "Ο ΕΔΙΣΣΩΝ" ΑΔΕΛΦΩΝ Ν. & Α. ΓΙΑΝΑΡΗ

Βραβευθέντες ἐν τῇ 'Εκθέσει τοῦ
Βορδῶ 1907 καὶ ἐν τῇ 'Εκθέσει
Μαδδαλίας 1907.
ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ, ΚΩΔΩΝΕΣ, ΤΗΛΕΦΩΝΑ
ΤΑΧΕΙΑ ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ
ΑΘΗΝΑΙ.—ΟΔΟΣ Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ—ΣΤΟΥΡΝΑΡΑ

ΑΜΙΑΝΤΑ ΗΛΙΟΥ

'Ανεγνωρισμένης ἀτοχῆς καὶ
ἐντάσεως δι' ὅλα τὰ συστή-
ματα τῶν φωτισμῶν εἰς μεγά-
λην παρακαταθήκην μετὰ τιμὰς
εὐθηνὰς
ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΚΟΥΤΜΠΑΛΗ
'Αθῆναι, ὁδὸς Καλαμιῶν 26
Πειραιεὺς, Λεωφόρ. Ἀθηνᾶς 2

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΑΤΡΕΙΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Σ. Α. Ρόκκου θεραπεύεται
διὰ τῶν νεωτέρων μεθόδων
Δυσμορφία Ρυτίδες
Ἐξανθήματα Ἐκζεμα
Τριχοπτώσεις Πετυρίασις
Τριχοφύλιος Πανύδες
Παχυσαρκία Ἐλαττώματα
ΑΙ ΤΡΙΧΕΣ
προσωποῦ καὶ χειρῶν καὶ αἱ λευκαὶ τῆς
κεφαλῆς, τοῦ μύστακος κτλ. Προλαμβάν-
νεται καὶ ἡ λεύκανσις αὐτῶν.
Καθ' ἑκάστην 10—12 καὶ 3—6 μ. μ.
16—'Οδὸς Ἀγγεῶμων—16 (2)

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ ΑΘ. ΚΑΤΣΑΡΗ

ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡ. 4
Κατασκευὴ καὶ ἀγορὰ τιμαλῶν
Κοσμημάτων. Ἐπιχρυσώσεις καὶ Ἐ-
παργυρώσεις εἰς ἅπαντα τὰ σκευῆ.
Κατασκευὴ ἐκκλησιαστικῶν σκευῶν.
'Εργασία ἐφάρμυλλος τῆς Εὐρώπης.

ΑΝΟΙΚΤΗ ΑΔΕΛΦΟΤΡΑΦΙΑ

Δεκταὶ δημοσιεύσεις πρὸς 20
ΛΕΠΤΑ ΜΟΝΟΝ Ο ΣΤΙΧΟΣ ἐκ 36 στοι-
χέων. Διὰ τοὺς συνδρομητὰς λε-
πτὰ 13 μόνον.

- *Ἐπιθυμῶ τακτικῶν ἀναλλαγῶν c. p. Ἀνις «Κόρη
τοῦ Μεσολογγίου», Μεσολόγγιον.
- *Ἀναλλάσσοι cartes postales. Κώστας Μητρο-
λέιτης, poste restante, Ἀθήνας.
- *Ἀναλλάσσοι μόνον καλλοῦς. Νίνα-Νίν., poste
restante, Ἀθήνας.
- *Ἐὔχομαι εἰς τὸν ἐν Καλαμίαις ἐορτάζοντα μαθητὴν
τῆς Ἀ Γυμνασίου Μιχαλάκη Ν. Τράκαν ἐπὶ πλεί-
πονα καὶ πανευνητῆ. «Δευροαυθιμὴν Ἑλλάς».
- *Τὰς πολλὰς καὶ θερμὰς εὐχαριστίας καὶ χειρο-
γράμμά μου σὺ φίλο Γιώργο Μακρόπουλο.—Μ.
Τράκας.

ΔΙΑ ΤΗΝ... ΠΟΥ ΜΕ ΝΟΙΘΕΙ

Πέμον κακὴ τὰ μάτια σου τὰ ἔχεις μαθημένα,
τὰ μεν κινάζον κλέφτικα καὶ μουσακαρισμένα;
καὶ νὰ μοὶ λέγῃς ἕνα ναι
καὶ νὰ μοὶ δὲν δυὸ οὐκ;
Μιὰ γλώσσα αὐ τοὺς νὰ μιλῶν,
γιατὶ εἶμι μετ' ἐλλοιούνην,
καὶ ποῖς δίδουνς ζωὴν
καὶ ποῖς με πεθαίνουνην,
ἀρ' οἶσι σπῆς ἀγάπης σου με πιάσῃ τὴν ἀπόχην.
Γαλαξίδιον Βότρεις

ΣΤΗΛΗ ΕΓΚΡΙΣΕΩΝ

- Δάφνης Λόρα. Ἀπὸ τὰς σελίδας τῆς Ἀγάπης.
Σπύρου Κωνσταντακοπούλου. Διάφορα ἀνέκ-
δοτα.
- Κωνσ. Φ. Δρυμῖλια. Ὁ πασοῦς.
- Κ. Ρώτα. Ὁ κατάδικος.
- Τότας. Πρῶτον γράμμα—Τελευταῖον γράμμα.
Γιάννη Διάκου. Ποιήματα.
- Πέτρον Σακάνου. Τὸ παραμυθὶ τοῦ Βράχου.
Χαριλάου Ν. Θεοτοκάτου. Ἀποφθέγματα. Ἀ-
νέκδοτον.
- Διονυσίου Ἐρημίτου. Ἐκκλησία κτισμένη μετὰ
σίνον.
- Θ. Θ. Μπαρσακούλια. Στὴν Ἀθήνη.
Σταύρου Παπασταύρου. Μία ἐκδόχης. Μετὰ
φρασίς.
- Ριγολέτου. Γέλα.
- Ροδαλάκι. Ἐλα.
- Νίνα-Νίν. Ἡ ἑορτασί σου. Ἀνέκδοτον.
- Νίκου Μαροκοπούλου. Ὁ κόσμος μετὰ 200 ἐτη,
Διαμάντι. Διαμαντοπούλου. Τὸ κῆναιον τρα-
γοῦδι μου.

20^{ος} ΜΗΝΙΑΙΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 8^{ος}

- 1.—Συλλαβόγραφος
Δυὸ σύμφωνα ἐξώσανε
φωνῆν ἐν δὲν σφάλλω
κι' ἀερα ἐσηκώσανε
στὴ θάλασσα μεγάλο.
'Εστῆλη ὑπὸ τοῦ κ. Χ. Α. Οικ., (Ἀθήναι).
ο/ο
 - 2.—Στοιχειόγραφος
Πόλις εἶμαι τῆς Ρωσίας
κι' ὄχι ἀσήμενον χωριό,
ἂν τὸν τρέχῃλον μου κόψῃς
θὰ μ' εὐρήσῃ σὺ μαγερίδι.
'Εστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Ἰάκ. Νομ. (Ἀθήναι)
ο/ο
 - 3.—Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων
Κωμωδοποιός—Νῆσος τῶν Κυκλάδων—Σύνδεσμος
Δένδρον—Ἀντωνυμία—Προστακτικὴ ῥήματος
Εἶδος ἐπιθέτου—Συλλογικὸν ἔργαλ.—Ἀντωνυμ.
'Ἀθροισμὸς ὑπολοίπων—Ἀρχ. Βασιλ. τῆς Σπάρτης.
'Εστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Ι. Π. Ζωγράφου (Ἀθήναι)
- Οἱ στέλλοντες λύσεις τῶν Διαγωνισμῶν
παρακαλοῦνται νὰ γράφωσιν ἔξωθεν τοῦ
φακέλλου τὸν ἀριθμὸν τοῦ διαγωνισμοῦ.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ

Μετὰ χαρὰς ἀγγέλλομεν τὴν ἐν τῷ Ἑλλη-
νικῷ στρατῷ καταταξίαν τῶν ἐκ Μοδῆνης τῆς Ἰ-
ταλίας προσηγομένων ἀγαπητῶν φίλων κ. κ. Θεο-
δόρου Ἀφθονίου ἀνθυπολοχαγῶν, Μιλτ. Ἀνδρι-
τοπούλου καὶ ἀρσινοῦ ἀνθυπολοχαγῶν τοῦ πε-
ζικοῦ.
'Ο κ. Νάσος Ζερβόπουλος Συντάκτης τῆς
«Ἀρχιπολέως» καὶ φίλτατος συνεργάτης τῆς
«Δάφνης» (ὃ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Κροῦτ γράφων)
ἔδωκεν πρὸ ἡμερῶν ἐξετάσεις ἐν τῇ Νομικῇ
Σχολῇ ἀναγορευθεῖς διδάκτωρ μετὰ ἀριστα. Τὰ
ἐγκαρδιώματα συγχαρητήρια μα.

—Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν ἐορτῆν τῶν Ταξια-
ζῶν ἐορτάζουσι οἱ κ. κ. Γαβριὴλ Βουζαντινὸς ἐφο-
ρὸς τῶν Ἀρχαιοτήτων, Μιλτιάδης Δόξας, Μιχαὴλ
Κατσαρῆς Καθηγητῆς τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου,
Μ. Παπαδόπουλος Ἰατρός, Μ. Ζάμαρος, Μ. Ἰω-
σήφ, Μ. Ἀνδριτσόπουλος ἀνθυπολοχαγός, Μ.
Σοφίανος ἐπιτελῆς, Μ. Ζαχαριάδης δόκιμος Β. Ν.,
Μιλτιάδης Κανιάρης, ἐν Καλαμίαις δὲ ὁ κ. Μ.
Τράκας.

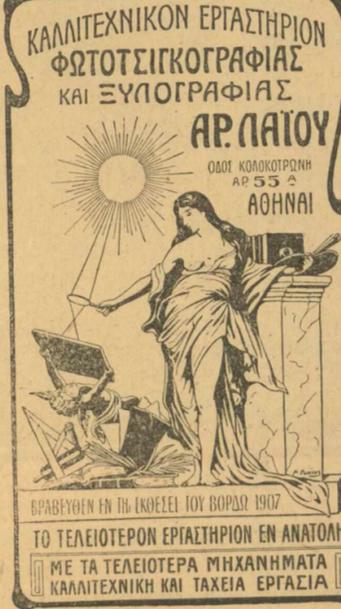
—Ἐπίσης ἐορτάζει ὁ ἐπιμελέστατος μαθητὴς
τοῦ Πρακτικοῦ Λυκείου κ. Μ. Κασιέρης Β.
—Εἰς τὸν ἐορτάζοντα τὴν προσεχῆ Κυριακὴν ἐν
Καίφῳ ἀδελφῶν μου φίλον Ἀγγελοῦ Ἀντύαν,
εὐχομαι ἐκ βάθους καρδίας ἐπιπολλὰ.
—Τὴν Κυριακὴν ἐορτάζει ὁ κ. Α. Φαλλιέρος.
—Ἄγγελ. Α. Φαλλιέρος

ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΛΟΓΟΘΕΤΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ 43 (ὅπου καὶ πρότερον)

Πλουτισθὲν με ὅλος νέα ἐμπορεύματα,
ἤτοι φανελλές, ἐσώβρακα, κάλτσες, μάλλινα
καὶ βαμβακερὰ ὅλα ἐξ Ἀγγλίας, Γαλλίας
καὶ Γερμανίας. Γραβάτες εἰς νέα σχήματα
καὶ εἰς ποικίλλαν χρωμάτων. Κολάρια, ὑπο-
κάμισα εἰς ὅλα τὰ εἶδη. Ὀμβρέλλαι μετα-
βαλλόμενοι εἰς μπαστούνια ἐν ὄρα περι-
πάτου, γάντια, μπαστούνια εἰς μεγάλῃν
ἀφθονίαν. Καὶ ἅπαντα τὰ εἶδη τοῦ ἀνδρι-
κοῦ καλλωπισμοῦ με χάριν καὶ με γούστο
εἰς τιμὰς ἀσυνογιώστους.
ΣΤΟ ΝΕΟΝ
Χ. Β. ΛΟΓΟΘΕΤΟΥ
43 ΣΤΑΔΙΟΥ 43

Εἰς τὸ **ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ** τοῦ κ. **Ι. ΤΣΙΤΣΙΔΗ**
ὁδὸς Πανεπιστημίου 87, παρὰ τὸ Χαντεῖα,
εὐρίσκει κανεὶς μεγάλην ποικίλλαν φαγητῶν, μα-
γειρικῆν οἰκίαν, εἰς τιμὰς ἀνεπίδεκτους συνα-
γωνισμοῦ, καὶ πρώτης ποιότητος ὄλκα.
Τρέξατε ὄλοι σὺν Ἐστιάτοριον τοῦ **Ι. Τσι-
τιδῆ** παρὰ τὸ Χαντεῖα.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΦΩΤΟΤΣΙΓΚΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΑΡ. ΠΑΙΟΥ
ΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΩΤΡΩΝ
ΑΡ. 55 Α
ΑΘΗΝΑΙ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΕΝ Τῇ ΕΚΘΕΣΕΙ ΤΟΥ ΒΟΡΔΩ 1907
ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛῇ
ΜΕ ΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ
ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑΧΕΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑ

Ἐδθ. Γ. Μ. Ἀργυρόπουλον. Εἰνε ἑβδομαδιαῖον
περιοδικὸν με πεντάραχμιον ἐτησίαν συνδρομήν.
Εἰνε ἀρκετὰ γνωστὸν ὅτις ἐν περιττῇ ἀκριβε-
στέρᾳ διεύθυνσι.—Ὅργανον τῶν μαλλιαρῶν.
Μαργαριταρένιον Ἄδερν. Ἀγρίνου. Κ. Ἀνα-
γνωστοπούλου. Καλάμας. Γ. Μοραϊτίνην. Καρ-
δίτσαν. Ἐλήφθησαν.
Δ. Παλλαδινόν. Καλάμας. Τὸ ποίημα ποῦ ἐστει-
λατε εἰνε γνωστότατον καὶ ἀνήκει εἰς τὸν ποιη-
τὴν Δροσίην. Διὰ τὴν ἀληθείαν μόνον ἐπὶ λέξεις
εἰνε διαφορετικαί.
Κάην. Καλάμας. Μ. Μαυρίδου. Ἐνταῦθα. Φ.
Ζουμάν. Ἀμφισπύ. Σπύρον. Φύλλα ἀποσταλῆσαν.
Διον. Ἐρημίτην. Πειραιᾶ. Σὰς εὐχαριστοῦμεν
ἐγκαρδιῶς δι' ὅλα ὅσα γράφατε.
Ζ. Δημητράκοπούλου ἐνταῦθα, Κ. Ἡπειρώτην
ἐνταῦθα, «Ἑλληνοπούλο» Ρέθυμνον, Α. Γιουλιάν
Βόλον. Ἐλήφθησαν ὅλα.
«Δελτὴν γραφίδα» Πατησῖα, Γ. Διάον Πάτρας,
Ἄνδρ. Περατικὸν Κέρκυραν. Ἐλήφθησαν.
Α. Stelhadz Κάβρον, Θ. Κουροῦτην Κηφισιά,
Α. Πικροδημήτην Σπύρον, Κ. Σφήκαν Ἀργυροτό-
λιον, «Μελαχρονούλαν Φαληρέϊουσαν» ἐνταῦ-
θα, Α. Α. Χαλέπαν Κρήτης. Ἐλήφθησαν.
Δημ. Βερν. Ν. Παπαδόπουλον Σπύρον, Γ. Ἰα-
τρίδην, Α. Ν... Σ. Π.—Νίναν Νίν. ἐνταῦθα, Σ.
Φασιανόν ἐνταῦθα, Μ. Τράκαν, Καλάμας, Ἐ-
λήφθησαν.
Βατ. Ἀσημάκην Ποιήμα σας ἐλήφθη.
Στ. Παπασταύρου Θήβας, Φῶτον Δελίνου,
«Ἀγνωστο λουλοῦδι» Καλάμας. Ἐλήφθησαν.
Ἀθ. Καλαντζόπουλον. Ναυκρατοῦ. Ἐπιταγή
σας ἐλήφθη, ἐστάλη δὲ καὶ ἡ σχετικὴ ἀπόδειξις.
12ον φύλλον ἀποστέλλομεν.
Α. Μαντζουρανάκην. Σπύρον. Ἐχει καλῶς.
Α. Stelhadz. Κάβρον. Διεύθυνσις σας ἐδορθώθη.
Θ. Θεοχ. Βόλον. Δελτάρι σας ἐλήφθησαν.
Κ. Παπαϊδαν. Ἐνταῦθα. Ἡ συλλογὴ σας ἐλή-
φθη καθὼς καὶ ὅσα ἐστάλλετε μετὰ.
Β. Ἀσημ. Λαρίαν. 1) Ἐλήφθησαν. 2) Ἀν μετὰ
τρεῖς τοὐλάχιστον ἑβδομάδας ἀπὸ τῆς ἀποστολῆς
των δὲν τὰ ἴδητες εἰς τὴν στήλην τῶν ἐγκρίσεων
σημαίνει, ὅτι ἀπερρίφθησαν. 3) Οἰσιδήποτε φύλλα
ἀποστέλλονται, ὄχι μόνον ἐσρα. 4) Δεκτὰ, ἀρκετὴ
νὰ μὴν εἰνε πασίγνωστα. 5) Ἡ περὶ Ἡμερολογίου
ἰδέα σας καλλίστη, ἀλλὰ ἐφέτος ἴδιως, οἱ μισοὶ Ἐλ-
ληγες ἐπαθῶν μανίαν ἐκδόσεως Ἡμερολογίου. Ἀρ-
γότερον ἴως ἐκδόσωμεν τίποτε πρωτοτύπου.
Β. Τάκην Ἐπυροχόφρον. Ι. Βουζιούκον, Φωφ.
Μυλωνᾶ. Ἀρταν. Τάκην Γολιδάσην. Καρπενη-
σιον. Ἐλήφθησαν.
Α. Ἀργυρ. Σμύρνην. Ἐλήφθησαν. Εὐχριστοῦμεν
δι' ἀνακοίνωσιν σας. Ὅτι ἐγκρίθη ὑπόθεσις μου.
Σερ. Παυλοπούλου. Ἀνδρον. Εὐχαριστοῦμεν
ἐγκαρδιῶς. Ἐλήφθησαν.
Κ. Γ. Κοῖνην. Ναύπλιον. Συλλογὴ σας ἐλήφθη.
Δελτὴν Γραφίδα. Ἐνταῦθα θὰ δημοσιεῖσθῃ τὸ ἐν.
Φύλλα ἐστάλησαν. Τὰ ἐκτενῆ δὲν καταχωρίζονται
ἐκδότως ἐλλείψει ἐπαρκούς χώρου.
Λίδα Κικήν Παπαλ... Πειραιᾶ. Σὰς εὐχαριστοῦ-
μεν θερμῶς. Ἀποστέλλετε τὰ φύλλα ἐξ ἀρχῆς.
Γ. Μαρίνου. Ζάκυνθον. Ἐλήφθησαν ὅλα. Φύλλον
ἀπεστάλη. Τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιεῖσθον ἐντός
τοῦ Νοεμβρίου ἐλπίζομεν, διότι καὶ σήμερον ἀκέρη
λαμβ

ΑΙ ΦΥΣΙΚΑΙ ΚΑΛΛΟΝΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ (ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ)
Ἡ λίμνη Ἰσκιωλῆ τοῦ Δήμου Σαμαίων (Χωρὸν Κατάρραχον)